

Ledina piše

OB 160-LETNICI
(1855–2015)

Uvodnik

Drage Ledinke, dragi Ledinci!

Pred vami je jubilejna Ledina piše. Vanjo smo ujeli spomine in dogodke več generacij. Koliko generacij se je zvrstilo v sto šestdesetih letih? Veliko, a vsaka je bila edinstvena in neponovljiva. Takšna je tudi sedanja generacija Ledink in Ledincev.

Zaupali so nam, kaj jim je všeč na Ledini, kdaj jim je najlepše, kdo je pravi Ledinec, katere vrline ima ... Predstavili smo tudi nekatere ledinske projekte in napisali veliko pesmic.

Seveda nismo pozabili na starše in učitelje. Tudi starši so nam zaupali svoje mnenje o šoli. Zanimive so zgodbe staršev, ki so bili nekoč ledinski učenci.

Kako je poučevati na naši Ledini, nam je zaupalo tudi nekaj učiteljic. Izvedeli boste, kaj dela šolska psihologinja in kaj menijo o šolski knjižnici in knjižničarki učenci.

K Ledini sodijo tudi bolnišnični šolski oddelki, zato boste lahko prebrali nekaj zanimivih prispevkov tudi o delu v Bolnišnični šoli.

Vmes se boste lahko prizkusili v raševanju križank in rebusov, ki smo vam jih pripravili sedanji Ledinci.

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki ste kakor koli prispevali k nastanku časopisa.

Ledina piše

Glasilo OŠ Ledina, Ljubljana

Letnik LV, št. 1

April 2015

Novinarke: Ana Marija Kopač iz 5. a,
Hana Julija Kališnik, Gita Kovačič,
Lana Šilc, Tjaša Trdič iz 7. b,
Lana Šeško iz 8. a in
Eva Brvar iz 9. b

Naslovnica: Učenci fotografskega krožka

Oblikovanje naslovnice: Barbara Tacar

Mentorica: Zdenka Ožinger Hrovat

160-letnica – visok jubilej šole je zaveza k nadaljnjemu dobremu delu

Naša šola letos praznuje in visoki jubilej je izvrstna priložnost za razmislek o sedanji vlogi šole v okolju, za načrte in želje o njeni prihodnosti, pa tudi za pogled nazaj, v preteklost, iz katere je zrasla naša sedanost.

OŠ Ledina je naslednica šole častitljive starosti. 20. oktobra 1855 je v drugem nadstropju magistratne hiše v Ljubljani zaživela kot samostojna enorazredna mestna deška šola. Hitro je rasla in se selila po mnogih poslopjih po Ljubljani, dokler ji mestni očetje v letu 1889 v

Poljskih ulicah niso zgradili za tiste čase prav veličastne zgradbe, današnje Ledine. Do leta 1937 je bila Ledina I. mestna deška ljudska šola, po tem letu I. državna deška ljudska šola Andreja Praprotnika, poimenovana po zaslužnem ledinskem ravnatelju, v letu 1946 pa so prvič ledinski prag prestopile tudi deklice. Šolo so tedaj poimenovali I. državna mešana ljudska šola Ledina.

Današnje ime šola nosi šele od leta 1958. Tega leta je Ledina pod svoje okrilje vzela tudi prvi bolnišnični šolski oddelek. Ledina je po letu 1889 ves čas na Komenskega ulici; dozidali so jo, prizidali in nadzidali, da je lahko sprejela pod svojo streho vse uka željne učence. V svoji zgodovini je zamenjala lepo število držav (nemščino je kot učni jezik slovenščina zamenjala šele v letu 1883) ter družbenih in šolskih sistemov, a ostala steber dobrega dela ne glede na zgodovinske okoliščine, ki šoli kdaj tudi niso bile naklonjene.

Osnovna šola Ledina je v svoji 160-letni zgodovini ves čas razvijala pojem dobre šole, ki je mlademu rodu dajala dovolj znanja za nadaljnje šolanje in življenje, kot hospitacijska šola pa je na poklic učitelja uspešno pripravljala bodoče učitelje.

Bolnišnični šolski oddelki v sklopu OŠ Ledina delujejo že od leta 1958, s šolskim delom v bolnišnici pa smo v Ljubljani začeli že leta 1951. Šolski

model dela v bolnišničnih šolskih oddelkih je vzor mnogim tujim šolskim sistemom.

S programom Unescove šole se je Osnovna šola Ledina uveljavila kot prodorna šola, odprta za vzgojo miru, strpnost in sodelovanje, zato ji je bilo leta 2004 zaupano tudi vodenje ljubljanskega Unesco središča. Kot Zdrava šola skrbi za zdrav razvoj vsakega posameznika, kot Eko šola pa za zdravo okolje in odgovorno ravnanje z njim. Kulturna šola daje celotnemu šolskemu utripu višji nivo na področju kulture in poskrbi, da je na šoli vedno dovolj pesmi, plesa, muziciranja, dramatizacije, likovne ustvarjalnosti in v zadnjih letih tudi več izdanih otroških knjig.

Še posebej smo ponosni, da v jubilejnem letu 2015 po oceni Javnega sklada za kulturne dejavnosti RS nosimo naziv NAJBOLJŠA KULTURNA ŠOLA v Sloveniji in da je naša učiteljica Natalija Rožnik v šolskem letu 2013/2014 prejela naziv NAJ UČITELJICA po izboru revije Ona in civilne iniciative Kakšno šolo hočemo.

Osnovna šola Ledina ne le uspešno povezuje vse štiri nacionalne nosilne projekte: Unesco, Eko, Zdravo in Kulturno šolo, ampak se s sodelovanjem v mednarodnih projektih in izmenjavo učencev uspešno vključuje v sodobne evropske tokove. Pri našem delu v vseh teh raznovrstnih projektih nas podpira in spodbuja naša ustanoviteljica Mestna občina Ljubljana z županom, gospodom Zoranom Jankovičem.

V vseh teh letih smo ustvarili veliko izjemnih dosežkov, segali po nedosegljivem in obenem znali vzajemno sobivati. Znali smo udejanjati naše poslanstvo in opremiti učence z znanjem za življenje in ohranjanje prave vrednote. Zato je ta jubilejna LEDINA PIŠE zahvala vsem, učencem, sodelavcem in staršem. Pred nami pa so že novi časi, novi izzivi in nove priložnosti.

Marija Valenčak,
ravnateljica

Vse najboljše, draga Ledina

Čestitam ti za tvoj 160. rojstni dan. Upam, da boš kmalu prenovljena in da boš dobila novo igrišče.

Peter Rovtar, 8. b

Čestitam ti za 160. rojstni dan. Želim ti še veliko lepih in zabavnih let ter da bi še trdno stala in spremljala še veliko generacij.

Eva Gregorič, 8. a

Iz srca ti čestitam, da trpežno in močno stojiš tukaj že 160 let. Želim ti še veliko lepih let.

Lana Šeško, 8. a

V tehi sto šestdesetih letih si že veliko pretrpela. Velikokrat so te morali obnoviti. Želim ti, da bi tu stala še dolgo in z veseljem odprla vrata vsakemu otroku. Verjetno se nikoli ne boš upokojila.

Iza Krapenc, 8. a

Stara si sto šestdeset let. V tem času si zamenjala veliko učencev in učiteljev. V tvojih prostorih se učimo in obiskujemo različne dejavnosti. Letos si postala najbolj kulturna šola v Sloveniji. Želim ti še veliko lepih šolskih let in ostani še taka lepa in super šola.

Tjaša Petek, 6. a

Osnovna šola Ledina praznuje 160 let. Spoštujte našo šolo, saj je prestala že veliko stvari in zamenjala veliko učencev. Za nas je še vedno najlepša in najboljša šola. S spoštovanjem ti voščimo srečno obletnico in želimo veliko sreče ter uspehov.

Tea Caharijas, 6. a

Čestitam ti za tvoj 160. rojstni dan in ti želim, da boš dočakala še veliko let. Upam, da boš še naprej tako dobro skrbela za učitelje in učence.

Val Požar, 6. a

Imaš prekrasne učitelje in zelo prijazne učence. Zamenjala pa si jih tolikooo, še preden smo mi prišli na ta svet. Vse najboljše za tvojo 160-letnico. Naj se tvoj duh in način učenja ohrani večno!

Tvoja učenka Nara Knez, 6. a

Darila za Ledino

Podaril bi ji boljše igrišče in novo telovadnico.

Jan Ključevšek, 9. a

Tekoče stopnice, da ne bi hodil.

Aljaž Vidigaj, 9. b

Podarila bi ji večjo avlo, da bi se lahko družili v njej.

Eva Brvar, 9. b

Torto in nove zemljevide pri geografiji.

Tea Perme, 9. a

Dvigalo za šolske torbe, da bi lahko hodili po stopnicah.

Nadja Bajc, 9. b

Podarila bi ji večje zunanje igrišče in večjo jedilnico, da bi bilo učencem še lepše.

Tjaša Peternel, 9. b

Kaj mi je všeč na Ledini

Všeč mi je, da učenci sodelujemo medgeneracijsko, da se počutim varno, da je učiteljem mar in da živijo za to šolo.

Peter Podgoršek, 9. a

Ledina je zelo prijazna šola. V njej se počutim zelo dobro. Učitelji so prijazni in razumevajoči. Šola je tudi zelo lepa.

Tjaša Peternel, 9. b

Trud učiteljev za učence in njihovo znanje.

Domen Pinter, 9. a

Všeč mi je, da je čisto in da so učitelji zelo prijazni.

Sara Ilievska, 9. b

Na Ledini mi je všeč, da je rumena kot sonček.

Ajda Rudolf, 9. b

Sošolci, ker se zabavamo.

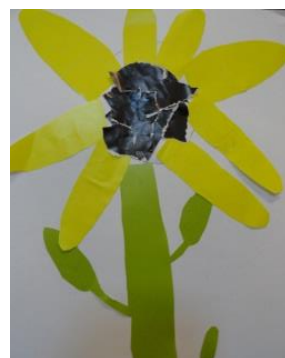
Mark Potočnik, 9. b

Na Ledini močno prevladujejo barve. Zgradba je rumena, stene modre in rumene, stopnice črne, po celi šoli pa so razstavljeni naši likovni izdelki. To mi je všeč.

Ana Jana Špiletič, 9. a

Všeč so mi predvsem dnevi dejavnosti, športni, kulturni dnevi, ki nam ponujajo še dodatne informacije in raznolik šolski program.

Tea Perme, 9. a

Moj najljubši prostor na Ledinu

Je telovadnica, saj se v njej sprostim in naredim nekaj koristnega za svoje telo.

Lana Šeško, 8. a

Računalnica, saj hodim na izbirni predmet multimedija, ki me zelo zanima.

Ambrož Rener, 8. a

Jedilnica, ker v njej jemo.

Likovna učilnica, ker je zelo svetla in ima dobro vzdušje.

Eva Gregorič, 8. a

Manca Žitnik, 8. a

Učilnica za tehniko, ker uživam v tehniki, ker se veliko pogovarjamo in si pomagamo.

Nika Červek, 8. a

Moj najljubši predmet

Tehnika, ker izdelujemo različne stvari.

Nika Breclj, 8. b

Likovna umetnost, saj rada rišem.

Manca Žitnik, 8. a

Slovenščina, zato ker jo razumem.

Iza Krapenc, 8. a

Športna vzgoja.

Matej Gregorič in Oskar Obersnel, 8. a

Matematika, saj mi je zelo zanimiva in ker jo dobro razumem.

Lana Šeško, 8. a

Izbirni predmet multimedija, ker se imamo fino, lahko igramo igrice in gradimo koralizacijske sisteme.

Aljaž Košič, 8. a

PRVOŠOLCI O SVOJIH PRVIH DNEH NA LEDINI

Rada se spominjam svojega prvega šolskega dne in dogodivščin prvega razreda. To so bili še luštni časi, polni smeha in otroške brezskrbnosti. No ja, malo me je že skrbelo, ali mi bo uspelo vse narediti tako, kot zapovedujejo ledinska previla, da postaneš pravi Ledinec.

Da bi izvedela, kako o svojih prvih dneh med nami razmišljajo letošnji prvošolci, sem pokukala kar v njihov razred in jih pospremila k igri na šolsko igrišče.

Lana Šeško, 8. a

KAKO JE BITI V LEDINSKEM PRVEM RAZREDU?

V redu, ker se imamo lušno in smo se s sošolci spoprijateljili.

Kora Kapus, 1. a

Dobro, ker se z drugimi igram.

Jakob Bregar, 1. a

Super, ker se rada družim. Najbolj mi je všeč igranje, ker se zabavam s prijatelji in rada tudi rišem.

Neža Erjavec, 1. a

V redu, ker delamo veliko nalog in je zabavno.

Pika Rebolj, 1. a

Super, ker imamo različne naloge. Imam veliko prijateljev, s katerimi se zabavam.

Maja Stabej, 1. a

Dobro, ker imamo prijazne učiteljice. Najbolj mi je všeč naša učilnica, ker je lepa in je v njej veliko tabel.

Julija Anzeljc, 1. a

Všeč mi je, da imamo svojo tablo za risanje in pisanje in ker imamo prijazne učiteljice.

Adriana Topčagić, 1. a

V prvem je v redu, ker imam veliko prijateljev in super učiteljice. Med poukom se učimo, pišemo v zvezke, se igramo, rišemo in rešujemo naloge.

Tjaša Pestelj, 1. a

Super, ker rada delam domačo nalogo, rišem in ker smo med malico gledali film. Najraje pa se igram.

Milica Petrović, 1. b

V šoli je super, ker se rada učim in igram.

Tinea Gaia Pignar, 1. b

Super je v prvem, ker se rada učim in igram. Najboljše mi je na igrišču.

Eva Kovačič, 1. b

KAJ JE PRVOŠOLCEM NA LEDINI NAJBOLJ VŠEČ?

V šoli mi je všeč, da se lahko skupaj z bratcem zabavava.

Anja Rakovec, 1. b

IN KAKŠNO JE DELO V PODALJŠANEM BIVANJU?

Rada prihajam v 1. a razred. Prvi dnevi so bili malce težji, ker smo se učili ledinskih pravil. V zadnjih dneh pa smo postali super ekipa.

Ga. Tanja Šercer, učiteljica

Kakšen je pravi Ledinec

Mora biti vsaj malo poseben in mora imeti malo kulture.

Gal Šinkovec, 7. b

Obnaša se primerno ter upošteva pravila. Toda vseeno ima določeno svobodo.

Gita Kovačič, 7. b

Spoštuje šolo, učitelje in svoje sošolce, ima naloge.

Filia Beronike Korošec, 7. b

Je pripravljen pomagati in ima veliko energije.

Eva Zala Rac, 7. b

Je prijazen, spoštljiv, zabaven, pomaga drugim.

Klara Strojan, 7. b

Je priden. Da ima vse naloge in same petice.

Vid Ključevšek, 7. b

Juš Černe, 7. b

Vzoren učenec, za ugled šole.

Tjaša Trdič, 7. b

UČENCI 2. A IN 2. B RAZREDA SO NAM ZAUPALI

Malo pred novim letom sva se s sošolko Lano odpravili v 2. razrede in z njimi poklepetali. Zanimalo naju je, kaj najraje počnejo v OPB, kateri je njihov najljubši predmet, kdo je njihova najljubša učiteljica, kaj najraje jedo za kosilo v šoli, ali se jim zdi 2. razred težak in seveda, če jim je OŠ Ledina všeč. Vsi so nama z veseljem odgovorili na vprašanja, nekateri njihovi odgovori so bili res simpatični.

V OPB najraje rišem, moj najljubši predmet je matematika, moja najljubša učiteljica je Barbara. Rad pišem domačo nalogo, drugi razred se mi sploh ne zdi težak. Moja najljubša hrana pri kosilu so cmoki. Moj najboljši prijatelj je Lan. OŠ Ledina mi je všeč.

Aldrin Imeri, 2. b

1. Kaj najraje delaš v OPB? **Filozofiram.**
2. Kateri je tvoj najljubši predmet? **Spoznavanje okolja.**
3. Katera je tvoja najljubša učiteljica? **Mirijam in Taja.**
4. Ali imaš rad domačo nalogo? **Ja.**
5. Kaj najraje ješ za kosilo v šoli? **Karkoli zdravega.**
6. Ti je OŠ Ledina všeč? **Seveda!**
7. Se ti zdi 2. razred težak? **Ne.**
8. Kdo je tvoj najljubši prijatelj? **Črt in Nejc.**

Bernard Dobravec, 2. a

V OPB najraje gledam poučne risane filme, moj najljubši predmet je šport, moji najljubši učiteljici sta Mirijam in Taja. Rad pišem domačo nalogo, drugi razred se mi sploh ne zdi težak. Moja najljubša hrana pri kosilu je sladoled. Moji najboljši prijatelji so Svit, Amar in Črt.

Maj Trček, 2. a

1. Kaj najraje delaš v OPB? **Rada gledam kratke animirane filme.**
2. Kateri je tvoj najljubši predmet? **Matematika.**
3. Kdo je tvoja najljubša učiteljica? **Učiteljici Taja in Mirijam.**
4. Ali imaš rada domačo nalogo? **Ja.**
5. Kaj najraje ješ za kosilo v šoli? **Palačinke.**
6. Ti je OŠ Ledina všeč? **Zelo.**
7. Se ti zdi 2. razred težak? **Ne.**
8. Kdo je tvoja najboljša prijateljica? **Katarina K., Lina Tisa in Paulina.**

Zala Škulj, 2. a

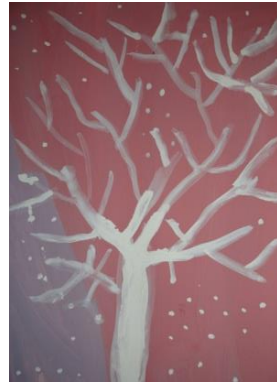

V OPB se najraje igram, moj najljubši predmet je matematika, moji najljubši učiteljici sta Taja in Mirijam. Rada imam domačo nalogo, drugi razred se mi ne zdi težak. Moja najboljša prijateljica je Pavlina.

Lina Tisa Möscha, 2. a

1. Kaj najraje delaš v OPB? **Rišem.**
2. Kateri je tvoj najljubši predmet? **Likovna umetnost.**
3. Kdo je tvoja najljubša učiteljica? **Učiteljica Barbara.**
4. Ali imaš rada domačo nalogo? **Ne.**
5. Kaj najraje ješ za kosilo v šoli? **Špinačno juho.**
6. Ti je OŠ Ledina všeč? **Ja.**
7. Se ti zdi 2. razred težak? **Ne.**
8. Kdo je tvoja najboljša prijateljica? **Anja.**

Catalina Strata Stanič, 2. b

Z Lano sva zelo uživali pri pogovoru in se bova gotovo še kdaj oglasili v 2. razredu.

Gita Kovačič in Lana Šilc iz 7. b

**ELIZABETA IVANC IN
LUKA ŽAGAR IZ 5. A
O LEDINI**

1. Kaj vama je najbolj všeč na Ledini?

BETKA: Meni je najbolj všeč razredni pouk, ker imamo prijazno in zabavno učiteljico Karlo Leban. Matematika je moj najljubši predmet.

LUKA: Meni so všeč krožki, npr. likovna umetnost.

2. Zakaj mislita, da so vaju starši poslali na Ledino?

BETKA: Vse nam je zelo ustrezalo.

LUKA: Varna pot in blizu stanovanja.

3. Če bi kot odrasla postala učiteljica, na kateri šoli bi učila? Zakaj?

BETKA: Jaz bi učila na Ledini, zato ker imamo dobro ravnateljico in stavba je lepa. Pa tudi zaradi zgodovine, saj Ledina stoji že 160 let.

LUKA: Če bi postal učitelj, bi učil na Ledini, zato ker je zabavno.

4. Ledina bo praznovala svoj 160. rojstni dan. Kakšen je občutek, če si na šoli, ki stoji že malo več kot stoletje in pol?

BETKA: Hm, dober, saj so se med tem menjali učitelji, ravnatelji in veliko so spremenili, odkar sva midva z Luko na šoli.

LUKA: Res pohvalno za šolo, da stoji že 160 let.

5. Kaj bi vidva spremenila na Ledini?

BETKA: Jaz bi spremenila to, da ne bi imeli stopnic, ampak dvigalo.

LUKA: Jaz pa ne bi nič spremenil, saj je šola že tako dovolj lepa.

Pogovarjala se je Ana Marija Kopač iz 5. a.

LEDINSKE UČILNICE

NAŠA UČILNICA, UČILNICA ŠT. 43

Na šolo je prišel gospod in me vprašal, kje je učilnica št. 43. Odgovoril sem mu, naj gre do stopnic in po stopnicah do drugega nadstropja. Ko pride v drugo nadstropje, naj zavije desno in prva učilnica na levi strani je učilnica z napisom 5. B.

Ko vstopiš, takoj zagledaš mizo naše razredničarke ge. Vladke in računalnik. Na desni strani je tabla in nad njo platno, ki ga uporabljamo za projekcije. Desno od table je klop, namenjena odlaganju malice. V bližini je tudi umivalnik.

V učilnici je klopi in stolov za 25 učencev. Na levi steni so predalniki za likovne škatle, zvezke, učbenike in delovne zvezke. Na zadnji steni je omara, na kateri so naši mravljinčki, nekaj pravopisnih pravil in seznam za bralno značko. Poleg na steni visi zemljevid Slovenije. Pod njim je klopca, na kateri se radi pogovarjamo. Na stropu je pritrjen projektor.

Za popestritev imamo na panojih trenutno obešena voščila naših staršev, različnih učiteljev, gospe ravnateljice in seveda naša voščila.

V tem razredu mi je zelo všeč!

Urban Pernat, 5. b

Ko vstopimo skozi vhodna vrata OŠ Ledina, zagledamo dežurnega učenca. Zavijemo levo do stopnišča in gremo po njem do drugega nadstropja. Tu se rahlo obrnemo desno in že zagledamo učilnico št. 43.

Ko odpreš vhodna vrata učilnice, takoj zagledaš na vratih koledar za naše obveznosti in urnik. Na desni strani je umivalnik, koš za smeti, milo in papirnate brisače za brisanje rok. Poleg je tudi tabla in platno, ki ga uporabljamo za različne projekcije. Takoj na koncu table je miza gospe razredničarke, računalnik, radio ter različni pripomočki za pouk.

V učilnici je veliko klopi in stolov. Večino zasedemo učenci, nekaj pa je še prostih. Eno klop uporabljamo za malico.

Na zadnji steni je velik zemljevid Slovenije in nekaj naših izdelkov. Poleg zemljevida sta dve omari, na katerih so prilepljena razredna pravila ter nekaj seznamov. Tu so tudi mravljinčki, ki jih dobivamo ob koncu tedna za opravljene naloge.

Na levi strani so omare s predali, kjer imamo pospravljene naše stvari. Lahko so to likovne škatle, zvezki, delovni zvezki ...

Po mojem osebnem mnenju je to lepa, prijetna in urejena učilnica. Imam veliko lepih spominov nanjo.

Damjan Zupančič, 5. b

LIKOVNA UČILNICA

Ko vstopiš skozi velika ledinska vrata, greš naravnost po stopnicah. Prideš do mize dežurnega učenca. Obrneš se levo in po nekaj korakih zagledaš na desni strani stopnice. Po stopnicah odideš v tretje nadstropje. Ko prispeš v tretje nadstropje, se obrneš na desno in učilnica na koncu hodnika je likovna učilnica.

Odpreš vrata in vstopiš. Je zelo velika in prostorna. Na desni strani je korito z veliko pipami za umivanje rok. Nad njim so na polici lončki za vodo, palete in gobice, ki so ti v pomoč pri ustvarjanju. Poleg na steni visijo predpasniki in velik koš za smeti.

Če se obrneš levo od vhodnih vrat, lahko vidiš omare, v katerih naša učiteljica za likovno umetnost hrani izdelke, ki so jih izdelali učenci pri pouku in pri likovnem krožku.

Na sredini učilnice so mize, na katerih učenci ustvarjajo svoje likovne umetnije. Mize so višje in širše od ostalih miz na naši šoli.

Meni je likovna učilnica zelo všeč, ker rada ustvarjam. Mislim, da bi bila všeč vsem, ki radi ustvarjajo.

Maruša Komat, 5. b

SREDNJA TELOVADNICA

Ko vstopiš skozi ledinska vrata, prideš do dežurnega učenca. Tam se obrneš levo in greš mimo stopnic do panoja, kjer se obrneš desno. Greš skozi nihalna vrata do vrat kabine za podaljšano bivanje. Tam se obrneš levo in hodiš mimo garderob za srednjo telovadnico. Zaviješ desno in že si pred vrati srednje telovadnice.

Ko vstopiš, opaziš, da je novejša od velike telovadnice. Tik ob vhodu takoj opaziš plezalno steno. Za njo je orodjarna, v kateri so žoge, blazine, hokejske palice, loparji ... Stena poleg orodjarne je oblazinjena in nad njo je koš. Naslednja stena telovadnice je zavarovana z mrežami, ki ščitijo okna. Preko cele stene so letveniki za plezanje. Zadnja stena telovadnice je ravno tako oblazinjena in nad njo je tudi koš.

V tej telovadnici naš razred telovadi samo popoldne in še to ne vsi. Le tisti, ki smo v podaljšanem bivanju.

Nejc Štular, 5. b

RAČUNALNIŠKA UČILNICA

Če želimo priti v računalniško učilnico, moramo vstopiti skozi ledinska glavna vrata. Gremo po kratkih stopnicah do dežurnega učenca. Takoj desno lahko opazimo računalniško učilnico.

Ob vstopu ugotovimo, da je pravokotne oblike. V njej je veliko računalnikov, klopi in stolov. Na stropu je projektor, ki je priključen na računalnik za učitelje. Slika se projicira na platno, ki visi na steni. Ob učiteljskem računalniku sta dva tiskalnika, en večji in en manjši. Ob steni je tudi večja omara.

Nisem pogosto v tej učilnici, a vem, da v tej učilnici ne poteka le igranje igrice, ampak poteka pravi pouk kot v drugih učilnicah. Le ne tako pogosto.

V tej učilnici poteka tudi računalniški krožek. Tudi jaz sem vpisan. Rad zahajam v to učilnico, saj sem v njej doživel veliko lepega in se tudi naučil veliko novega.

Priporočam, da jo obiščete in si jo tudi sami ogledate.

Tadej Skubic, 5. b

VELIKA TELOVADNICA

Želiš priti v veliko telovadnico? Ko vstopiš v šolo, greš po stopnicah skozi nihalna vrata in nato levo. Greš mimo stopnic, obrneš desno, greš po hodniku do konca in nato levo. Opaziš velika železna vrata. Greš do njih in na desni opaziš dolg hodnik. Greš po hodniku do steklenih vrat, obrneš desno in opaziš hodnik z garderobami. Pred garderobami greš levo. Opaziš stopnice in greš po njih do prvih sivih vrat. Za temi vrati je velika telovadnica.

V telovadnici je šest košev za košarko. Na dveh daljših stenah so letveniki. Opazimo tudi droge in plezalo. V enem kotu opazimo tudi vrata, ki vodijo v orodjarno, v kateri je veliko športnih pripomočkov za pouk športa.

Na stropu lahko vidimo mrežo, ki ščiti luči. Po tleh pa je veliko različnih črt (bele, modre, zelene ...), ki označujejo različna igrišča.

V tej telovadnici sem dobil veliko dobrih ocen in preživel veliko zabavnih trenutkov.

Maks Breclj, 5. b

GLASBENA UČILNICA

Ko prideš skozi glavna vrata, boš takoj zagledal dežurnega učenca in na levi takoj stopnice. Greš po stopnicah do drugega nadstropja ter zaviješ levo. Odideš do učilnice številka 41, ki je naša glasbena učilnica. Vstopiš.

Takoj ko vstopiš, opaziš klavir. Po vsej levi steni so zgoraj črno-bele slike glasbenikov (Vivaldi, Smetana, Bach ...). Na koncu učilnice so črne pevske stopnice. Na sredini učilnice so klopi in stoli. Učilnico osvetljujejo tri okna, ki so med seboj oddaljena približno dva metra. V desnem kotu je učiteljeva miza. V bližini je omarica s DVD-ji in zgoščenkami. Na desni steni je tabla in platno. Poleg pa je tudi umivalnik s pipo.

Sama redno hodim v to učilnico, saj obiskujem pevski zbor. Gospa Dalila Beus je odlična učiteljica. Včasih zelo stroga, a tudi prijazna.

V učilnici se zabavam, saj rada pojem.

Clara Lucia Paolucci Kolosovski, 5. b

ŠOLSKA KNJIŽNICA

Predstavila vam bom našo šolsko knjižnico. Do nje prideš tako, da vstopiš skozi šolska vhodna vrata, zaviješ levo, greš po stopnicah do prvega nadstropja. Zaviješ zopet levo in hodiš po hodniku do konca. Nato zopet zaviješ levo. Na koncu hodnika zagledaš vrata naše šolske knjižnice.

Knjižnica je pravokotne oblike, skoraj kvadratne. Ko vstopiš, naravnost opaziš mizo z računalnikom. Ta miza je od gospe knjižničarke Katarine Podobnik. Gospa Katarina nam vedno pomaga najti knjige, če jih ne najdemo sami. Če pogledaš na desno, vidiš na policah polno knjig. Če pogledaš levo, opaziš polico z risankami in revije.

Ob mizi gospe knjižničarke lahko opaziš računalnike, na katerih si lahko poiščeš knjigo in pogledaš, katere knjige so izposojene.

V knjižnici poteka tudi knjižničarski krožek, kjer se učenci učimo, kako je biti knjižničar in kako se razporeja knjige. Tudi ti učenci ti lahko pomagajo najti kakšno knjigo, ki jo želiš, ali pa ti jo kar izposodijo.

Zdaj lahko še opišem, kako si izposodiš knjigo.

Ob vstopu najprej odložiš knjige, ki bi jih rad vrnil, in zatakneš svojo izkaznico. Potem si poiščeš knjigo za izposajo. Ko jo izbereš, jo prineseš do knjižničarke, ki ti v kartonček zapiše, kdaj si si jo izposodil in koliko knjig si si izposodil ter do kdaj moraš vrniti knjige. To je vse! Nato lahko prebereš knjigo.

Knjižnica mi je zelo všeč, saj je tam veliko dobrih knjig. Pridite pogledat in se sami prepričajte.

Lana Kariž Meško, 5. b

Kdaj mi je na Ledini najlepše

Kadar so športni in kulturni dnevi, ker se odpravimo ven in spoznavamo še druge kraje.

Lana Šilc, 7. b

Ko sem s prijatelji. Takrat imam mir pred ostalimi. Ko ni v razredu nobenega konflikta.

Rok Štular, 7. b

Titi Habicht, 7. b

Med poskusi pri naravoslovju, ker so zanimivi.

Maj Požar, 7. b

Ko je športni dan, ker je zabavno.

Veljko Gogić, 7. b

Kadar ni testov in ni skrbi.

Zala Blatnik, 7. b

Med odmorom, ker se zabavam s sošolci.

Gabriel Ris, 7. b

Ko imamo športno, ker lahko divjam.

David Bregar, 7. b

Ko smo vsi mirni in se pri pouku zabavamo.

Matic Pirih, 7. b

Zadnji dan pred počitnicami, ker je zelo sproščeno in mi ni potrebno narediti naloge takoj, ko pridem domov.

Tina Gutnik, 7. b

Ko srečam svoje prijateljice in se lahko po vikendu pogovarjamo in družimo.

Klara Strojan, 7. b

Ko v petek zazvoni zvonec za konec pouka. Ko dobim dobro oceno in se kaj novega naučim.

Eva Zala Rac, 7. b

Ksenija Stanko Varcar, 7. b

Nikoli ne bom pozabil/a

Nikoli ne bom pozabila prijaznih učiteljev in sošolcev, s katerimi smo spletili lepe prijateljske vezi.

Tjaša Peternel, 9. b

Nikoli ne bom pozabil prvega šolskega dne na Ledini v 7. razredu. Ko sem vstopil v razred, so me vsi tako čudno gledali. Zdelo se mi je kot zaničevanje, a mi ni žal, da sem se odločil za to šolo.

Peter Podgoršek, 9. a

Nikoli ne bom pozabil učiteljev športa, ge. Žane in g. Šturma.

Domen Pinter, 9. a

Nikoli ne bom pozabil tehničnega krožka.

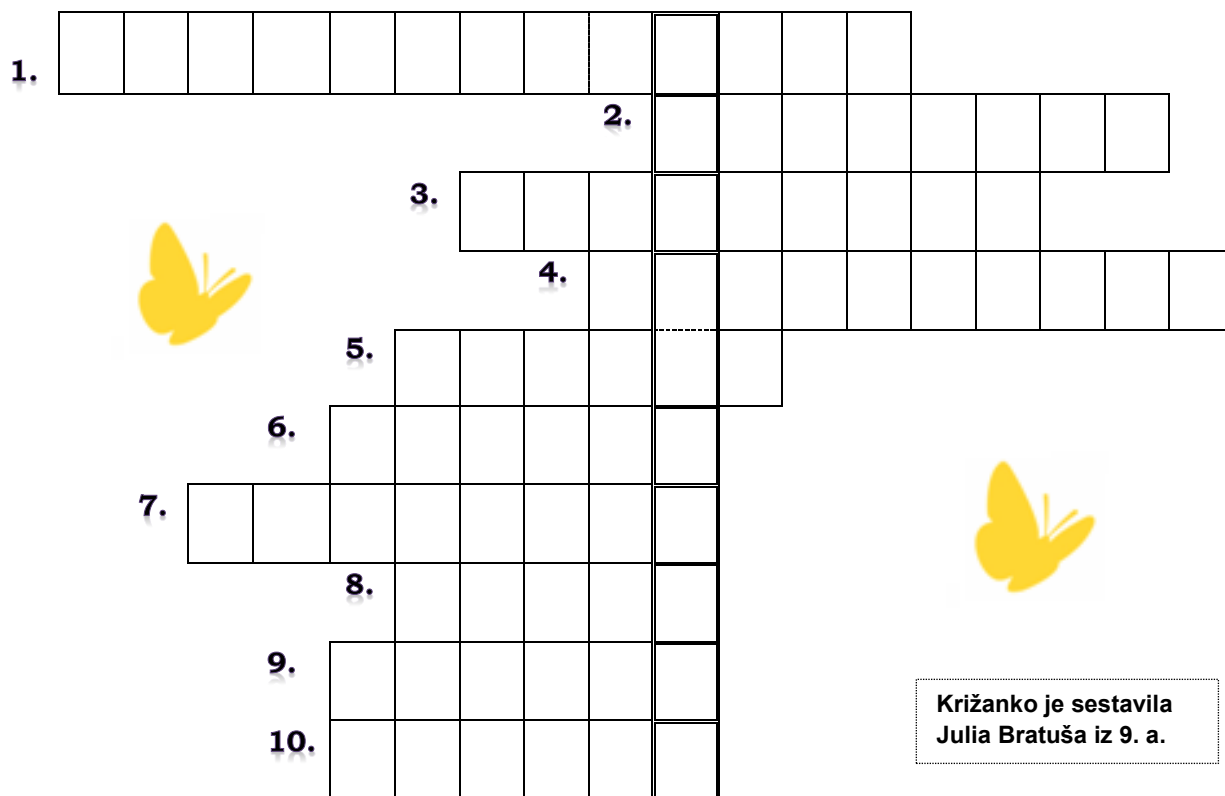
David Bernik Kljenak, 9. b

Nikoli ne bom pozabila zabavnih, zanimivih in poučnih šol v naravi.

Tea Perme, 9. a

Križanka

Križanko je sestavila
Julia Bratuša iz 9. a.

1. Naslov prve slovenske komedije.
2. Priimek avtorja knjige Slava vojvodine Kranjske.
3. Obdobje, v katerem je ustvarjal France Prešeren.
4. Poved z enim povedkom.
5. Nekončno ločilo.
6. Besedilo, v katerem sporočevalec presoja ravnanje osebe.
7. Priimek največjega slovenskega pesnika.
8. Obdobje, v katerem je ustvarjal Janez Svetokriški.
9. Orientalna pesniška oblika, ki ima 6–30 verzov.
10. Priimek avtorja prve slovenske knjige.

GESLO: _____

Mednarodne izmenjave učencev

Prijateljstvo ne pozna meja: Ljubljana – Dabas

To je projekt izmenjave učencev predmetne stopnje z madžarsko osnovno šolo Kossuth Lajos Altalanos Iskola in nižjo gimnazijo Táncsics Mihály iz Dabasa. Od 22. do 26. septembra 2014 so naši učenci obiskali madžarske prijatelje v Dabasu.

UČENCE SMO POVPRAŠALI, ZAKAJ SO SE UDELEŽILI IZMENJAVE.

Na izmenjavo sem šel kot na neke vrste počitnice. Všeč mi je bilo, ko smo odšli v Budimpešto in osrčje madžarske nižine.

Maj Požar, 7. b

Izmenjave sem se udeležila, ker rada potujem in spoznavam mesta ter države.

Eva Zala Rac, 7. b

Za madžarsko izmenjavo sem se odločila, saj rada spoznavam nove ljudi in nove države. Če mi je bila dana možnost, sem jo seveda takoj sprejela. Všeč mi je bilo, da smo šli na vas, v mesto in da smo bili v madžarski šoli in se udeležili pouka v angleščini. Izmenjava mi je ostala v lepem spominu, saj sem spoznala veliko madžarskih prijateljev ter se še bolj spoprijateljila s slovenskimi učenci iz nižjih razredov.

Gaja Dunja Babnik, 8. a

Izmenjav se udeležujem, ker zelo rada potujem in spoznavam nove ljudi. Seveda je lepo tudi en teden manjkati v šoli.

Titi Habicht, 7. b

Za izmenjavo sem se odločila, ker se mi je po pripovedovanju sošolcev zdela zelo zanimiva, zabavna in poučna.

Zelo mi je bilo všeč, saj smo spoznali veliko novih prijateljev, udeležili smo se tudi pouka kemije, angleščine in zgodovine. Spoznali smo, da so Madžari zelo gostoljubni in prijazni.

Eva Gregorič, 8. a

Izmenjave sem se udeležila, ker rada spoznavam nove ljudi. Rada potujem in si ogledam različne kraje. Rada se tudi družim.

Klara Strojan, 7. b

Za izmenjavo sem se odločila, ker uživam v spoznavanju ljudi, ki hitro postanejo moji prijatelji. Veliko se tudi naučim o kulturi in znamenitostih ter nekaj madžarskih besed. Najbolj pa sem uživala v živalskem vrtu.

Nika Červek, 8. a

Izmenjave med Madžarsko in Slovenijo sem se udeležila zaradi spoznavanja novih ljudi ter novih doživetij.

Gita Kovačič, 7. b

Na izmenjavo sem odšel zaradi želje po spoznavanju novih prijateljev in odkrivanja krajev, ki jih še nisem obiskal. Moja pričakovanja so se uresničila, slaba stran je le ta, da sem moral nadoknaditi vso snov za nazaj.

Rok Štular, 7. b

Drugačnost nas bogati: Ljubljana – Chasseneuil

Izmenjave s francosko šolo Collège Louis Pasteur v Chasseneuilu v pokrajini Poitou-Charentes na zahodu Francije se udeležujejo učenci 7., 8., in 9. razredov. Spomladi 2015 bodo francoski učenci obiskali Slovenijo.

V šolskem letu 2013/2014 so slovenski učenci obiskali svoje francoske prijatelje. Nekaj učencev nam je zaupalo, zakaj so odšli v Francijo in kako so se imeli.

V Francijo sem odšla, ker me je prosila učiteljica. Te odločitve ne obžalujem, saj sem dobila veliko novih prijateljev.

Iza Krapenc, 8. a

Za izmenjavo s Francijo sem se odločil, ker sem hotel spoznati njihovo kulturo in način življenja. Všeč mi je, da ni šole in da poslušam Francoze, ki se lomijo z angleščino in ker je veliko izletov. Odločil sem se tudi zaradi tega, da vidim, kako Francozi govorijo francoščino, ker se jo učim.

Aljaž Košič, 8. a

Izmenjave sem se udeležil, ker sem se hotel imeti lepo, spoznati sem želel nove prijatelje in se naučiti francoščine. Na izmenjavi mi je bilo všeč in uresničil sem vse cilje.

Črtomir Kovač, 8. a

Na izmenjavo sem se prijavila zaradi užitka do potovanja, spoznavanja novih krajev, običajev. Najbolj všeč mi je medsebojno sodelovanje različnih narodov in potovanje v tuje države.

Lana Šeško, 8. a

Naziv najboljši športnik

Da bi nagradili napore in dosežke posameznikov na področju športa ter usklajevanja šolskih obveznosti in razvijanja zavesti - FAIR PLAY, smo se na OŠ Ledina odločili, da vsako leto razglasimo in podelimo priznanje najboljšemu športniku oziroma športnici.

Za imenovanje najboljšega športnika oziroma športnice je pristojen aktiv učitelj športne vzgoje, ki svoje predloge oblikuje na podlagi zbirnika tekmovalnih, v katerem beleži dosežke učencev na tekmovanjih v tekočem šolskem letu ter vestnega dela pri urah športne vzgoje.

V šolskem letu 2013/2014 so si naslov najboljšega športnika razdelili kar štirje učenci, med njimi Lara in Peter Podgoršek.

V letošnjem šolskem letu je Lara sedmošolka, Peter pa devetošolec. Ker nas je zanimalo, kako jima je uspelo usvojiti ta laskavi naslov, smo ju prosili za pogovor.

1. Peter, lani si bil izbran za najboljšega športnika OŠ Ledina. Povej mi, s katerim športom se sploh ukvarjaš in kaj ti ta naziv pomeni?

Torej, ukvarjam se z atletiko, specializiran sem za šprinte ter skok v daljavo.

Kaj mi pomeni ta naziv? Nagrado za svoje delo, drugače pa mi ga je bilo, odkrito povedano, kar malo težko prevzeti, saj vem, da bi si naziv zaslužil še marsikdo bolj kot jaz.

2. Koliko časa že treniraš atletiko in koliko ur na teden porabiš za treninge?

Atletiko treniram četrto leto, na teden porabim za treninge 8 ur. Štirikrat na teden po dve uri, kar je glede na nekatere druge zelo malo in se mi po navadi smeji, ko jim povem, koliko resnično treniram.

3. No, pa mi malo opiši, kako treniraš?

Najprej naredim ogrevanje, ki je sestavljeno iz treh vej, in to so ogrevalni deset minutni tek, raztegovanje ter tekaške vaje. Vse to mi po navadi vzame 30–40 min. Nato začnem z glavnim delom treninga, ki je vsak dan drugačen. V ponedeljek so to po navadi daljši šprinti, ki me najbolj izmučijo, v torek sledi krepitev mišic, tako rekoč moč, v sredo tehnika, zame je to skok v daljino, v četrtek pa vaje čez ovire.

Po koncu treninga se iztečem ter naredim raztezne vaje.

4. Kako pa usklajuješ treninge s šolo?

Včasih se tukaj kar zaplete, saj poleg atletike obiskujem še glasbeno šolo ter dramsko šolo. A če se prav organiziraš, ti uspe. Pravijo celo, da je dobro, da imaš poleg šole še vsaj eno dodatno aktivnost, saj si znaš tako boljše organizirati čas. Poleg tega imam možnost koristiti status športnika, kar mi res zelo pomaga.

5. Kateri pa je tvoj največji dosežek?

Odličnih dosežkov žal še nimam. Morda bi moral za njih še malo več trenirati (*smeh*). Če pa bi že moral izbrati, bo to:

- dvakrat 1. mesto na državnem prvenstvu v skoku v daljino,
- 2. mesto v teku na 200 metrov na državnem prvenstvu,
- štirikrat 1. mesto v štafeti 4 x 100 m in 4 x 300 m na državnem prvenstvu,
- 2 državna rekorda s štafeto 4 x 100 m in 4 x 300 m,
- 3. mesto v teku na 300 m na državnem prvenstvu.

6. Ali se v prihodnosti še vedno želiš ukvarjati z atletiko ali je to le tvoj začasni hobi?

Bi rekel, da bolj začasni hobi (*smeh*). Toliko drugih želja imam za svojo daljno prihodnost, da se šport žal ne znajde na tem spisku. V športu je zelo težko uspeti, saj je vse zelo riskantno. Lahko recimo treniraš 3 leta za zelo pomembno tekmo, potem pa se en mesec pred tekmo poškoduješ in vsi treningi gredo v nič. Poleg tega je atletika šport, kjer je konkurenca največja, saj vsak tako rečeno zna teči in skakati.

S Petrom se je pogovarjala Eva Brvar iz 9. b.

1. Lara, kako bi se predstavila v treh stavkih?

Sem zelo živahno dekle. Če nekaj časa ne migam, postanem kar hiperaktivna. Sovražim šolo, še posebej, če imamo 7 ur. Hodim v glasbeno in igram saks – saksofon.

2. Kaj rada počneš v prostem času?

Rada hodim v gore, poslušam glasbo in se vozim s kolesom.

3. Kot vemo, si po duši športnica. Lani si bila ledinska NAJ ŠPORTNICA. S katerim športom se ukvarjaš?

Z atletiko.

4. Koliko let že treniraš, kolikokrat na teden imaš treninge in kako dolgo trajajo? Katera disciplina ti je najbolj pri srcu?

V taki starosti kot sem zdaj jaz, moramo v klubu trenirati kar 3 x na teden in vsak trening traja 1,5 ure. Skok v daljino je moja najljubša disciplina.

5. Kaj te navdušuje pri tem športu?

Po treningu sem res izmučena in porabim energijo ...

6. Kdaj si se prvič »srečala« z njim?

Navdušila sta me starša in ko sem po TV spremljala različna atletska tekmovanja.

7. Kdo je tvoj vzornik?

Usain Bolt.

8. Ali veliko tekmuješ? Kako pogosto imaš tekme? Kateri dosežki ti največ pomenijo?

V atletiki imamo tekmovalna obdobja spomladi in poleti. Takrat imam tekmo skoraj vsak vikend. Zame je dosežek, če tekmujem s starejšimi in se uvrstim visoko.

9. Slišali smo, da se poleg šole in treningov ukvarjaš tudi z glasbo. Kateri instrument igraš? Koliko let že igraš?

Eno leto sem igrala violino, sedaj pa že štiri leta saks.

10. Kako pa ti uspe vse skupaj uskladiti? Zagotovo je potrebna dobra organizacija.

Na začetku leta je res težko, ampak se da uskladiti. Res pa je, da nimam nobenega dneva prostega.

11. Ali ti ob vseh teh obveznostih sploh ostane kaj časa za prijatelje?

Med tednom bolj malo. Med vikendom pa le, če imam čas in če se mi da.

12. Katera je tvoja najljubša jed?

Moja naj jed je krompir z blitvo in jajcem na oko.

13. Ali imaš rada živali? Katera je tvoja najljubša? Ali imaš kakšno doma?

Ja, zelo rada imam živali. Moja naj je morski prašiček, pred kratkim sem ga imela.

14. Katera je tvoja najljubša barva? Kakšen stil oblačenja ti je všeč?

Svetlo zelena. Moj stil oblačenja je »čim bolj komot«.

15. Katero glasbo (zvrst glasbe) rada poslušáš? Katera je tvoja najljubša pevka, glasbena skupina? Kdo je tvoj najljubši pevec? Tvoj najljubši komad?

Za sprostitev jazz, drugače pop. Imam jih veliko. Eni od njih pa so: Ed Sheera, Caro Eerald, Frida Amudsen in George Ezra.

16. Kateri letni čas imaš najraje? Zakaj? Kdaj imaš R.D.?

Zimo, ker je to najčarobnejši letni čas. R.D. imam 19. marca.

17. Ko boš velika, boš?

Tega pa še ne vem.

18. Kaj bi želela sporočiti bralcem?

Da naj čim več migajo. In to v naravi. In naj uživajo v življenju!

Pogovarjala se je Hana Julija Kališnik iz 7. b.

Projekti na OŠ Ledina

Kulturna šola

Naša šola je 23. junija 2014 prejela naziv Kulturna šola. 19. septembra 2014 pa tudi naziv Najboljša kulturna šola leta 2014 v Sloveniji. Ta naziv si je prislužila z izredno širokim in vsebinsko bogatim delovanjem na področju kulturnega udejstvovanja, in sicer predvsem na področju glasbene, likovne, literarne, fotografske, klekljarske in gledališke dejavnosti.

Kaj pomeni učencem, da je Ledina najboljša kulturna šola?

Ta naziv mi pomeni to, da hodim na dobro šolo. **Ambrož Renner, 8. a**

Ta naziv mi veliko pomeni, saj je to pohvala za velik trud. **Lana Šeško, 8. a**

To mi pomeni, da se zelo trudimo z vsemi dejavnostmi. **Nika Červek, 8. a**

To mi pomeni, da se lepo obnašamo in sodelujemo pri veliko projektih. **Iza Krapenc, 8. a**

Ta naziv mi pomeni to, da smo kulturni. **Matic Rus, 8. a**

Zdrava šola

OŠ Ledina je vključena v slovensko mrežo zdravih šol od leta 1998. Koordinira jo Nacionalni inštitut za javno zdravje. V okviru projekta se trudimo spodbujati zdrav način življenja.

V letošnjem šolskem letu nam je uspelo pridobiti in namestiti defibrilator v šolske prostore, ki je dostopen tudi mimoidočim.

Rdeča nit Zdravih šol v šolskem letu 2014/15 je DUŠEVNO ZDRAVJE.

Lotili smo se več projektov, sam sem pomagal uresničiti le enega, nakup defibrilatorja, saj vsi zahtevajo veliko dobre volje in časa. Ne glede na temo projekta se mi zdijo koristni za šolo in na splošno uporabni. Vidim, da se s skupnimi močmi lahko veliko naredi.

Janž Zupin, 9. b

OŠ Ledina ima mednarodni status Unesco šole od leta 1997. S svojimi idejami in aktivnostmi izobražuje za kakovostno življenje. Posebno skrb posveča kultiviranju lastne osebnosti, skrbi za dobre medsebojne odnose, strpnosti, sprejemanju drugačnosti, mirovniški vzgoji ter ohranjanju okolja ter naravne in kulturne dediščine.

Od 6. 11. 2012 Unesco ideje zavzeto širita tudi naša Unesco glasnika Rebeka Dobravec in Domen Pinter.

Unesco glasnica sem postala novembra 2012. Povabili so me v Mestno hišo, kjer je bila slovesna razglasitev. Takrat nisem bila prepričana, kaj bo to pomenilo, a izkazalo se je, da bom širila vrednote Unesca. Vsekakor pa je bila to dobra izkušnja v mojem življenju.

Najbolj mi je ostal v spominu obisk rudnika, po katerem smo se peljali kar s kolesom.

Rebeka Dobravec, 9. a

Sam se postal UNESCO glasnik novembra 2012 in sem v postopku za ponovno imenovanje oz. podaljšanje naziva za novi 2 leti. Naziv je zame velika čast in si ga pripisujem k največjim življenjskim dosežkom. Zdi se mi pomembno, da se glas UNESCA širi tudi med mladimi, saj bomo prav mi mladi nasledili vodilne ljudi na teh položajih. UNESCO mladinska platforma mi je ponudila veliko sodelovanj z visokimi predstavniki, ne samo iz Slovenije, pač pa tudi iz drugih držav sveta (z generalno direktorico UNESCA Irino Bokovo; s predsednikom države Borutom Pahorjem; z nekdanjim ministrom za znanost, izobraževanje in šport Jernejem Pikalom; z nekdanjim rektorjem Univerze v Ljubljani Stanislavom Pejovnikom ...).

Domen Pinter 9. a

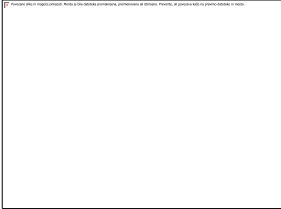
V mednarodni projekt Ekošola kot način življenja smo vključeni že od leta 2000.

Glavni cilj slovenske ekošole je vzgoja otroka in mladostnika z namenom, da bi mu skrb za okolje in naravo postala del življenja. S tem širimo okoljsko ozaveščenost na šoli in izven nje. Na naši šoli ločujemo odpadke, skrbimo za okolico šole, zbiramo odpadni papir, pokrovčke, ustvarjamo iz odpadnih materialov, varčni smo pri rabi energije ...

Ekošola je pomemben dejavnik na naši šoli. Pri ekošoli ozaveščamo ostale učence in učitelje, da je pomembno ločevati odpadke, zbirati papir ter zamaške. Dvakrat na leto zbiramo papir, čez leto zamaške, v jedilnici pa imamo koše za ločevanje odpadkov. Zdi se mi, da smo vsi učenci dovolj osveščeni in da smo dobra ekošola.

Eva Brvar, 9. b

ENGLISH REBUS

	
1 2 3 4 O = U _ _ _	1 2 3 4 5 6 _ _ _ _ _
	
1 2 3 4 5 6 _ _ _	1 2 3 4 _ _ _
	
1 2 3 4 5 _ _ _	1 2 3 _ _ _
Solution: _ _ _ _ _	

Uma Jordan Ferbežar, 6. a

Poklic učitelja v očeh učencev

Je nekaj posebnega, saj mora znati delati z ljudmi.

Ambrož Renner, 8. a

Učitelji morajo imeti izobrazbo učitelja in policaja.

Aljaž Košič, 8. a

Zdi se mi pomemben in odgovoren.

Matej Gregorič, 8. a

Zdi se mi zabaven in naporen, saj so nekateri učenci lahko zelo zahtevni.

Eva Gregorič, 8. a

Vidim ga kot pogumno delo, za katerega je treba imeti dobre živce.

Manca Žitnik, 8. a

Težek poklic, saj mora učitelj vsak dan pripraviti drugačno snov za veliko razredov, nato pa mora prenašati še učence.

Nika Breclj, 8. b

Kakšen učitelj mi je všeč

NEPRISTRANSKI, POŠTEN DO VSEH, VELIKO NAUČI.

Gita Kovačič, 7. b

NE DAJE VELIKO NALOG, JE ZABAVEN.

Matic Pirih, 7. b

UKREPA, KADAR JE NEKDO POREDEN, RAZUMEVAJOČ.

Filia Beronike Korošec, 7. b

PRAVIČEN, ZNA RAZLAGATI SNOV NA ZANIMIV NAČIN, PRIJAZEN, STROG, NIMA LJUBLJENČKOV.

Hana Julija Kališnik, 7. b

VČASIH UPOŠTEVA KAKŠNO ŽELJO UČENCEV, DOBRO RAZLOŽI SNOV. POMAGA PRI UČENJU, JE SPOŠTLJIV DO UČENCEV.

Klara Strojan, 7. b

PRIJAZEN, NASMEJAN, DOVOLJ, DA IMAMO SVOJE MNENJE.

Eva Zala Rac, 7. b

IMA DOBER SMISEL ZA HUMOR, ZNA ZANIMIVO VODITI POUK, JE PRAVIČEN IN MU LAHKO ZAUPAŠ.

Titu Habicht, 7. b

KI DELI PETKE.

Vid Ključevšek, 7. b

Delo šolskega psihologa na OŠ Ledina

Kot šolska psihologinja sem tesno vpletena v šolanje Ledincev in Ledink že od začetnega vpisa le-teh na šolo, takrat so še vrtčevski otroci, pa vse do njihovega odhoda z Ledine ter srečanja s srednjimi šolami ob koncu devetega razreda.

Še komaj šestletni otroci se pridejo bodoči Ledinci in Ledinke vpisat na šolo. Njihovo prvo srečanje z veliko stavbo in povsem novimi obrazi je pogosto zaznamovano s sramežljivim oklepanjem staršev, ki pa kmalu preraste v vprašanja in pripovedovanje o tem, kaj vse že znajo, kaj so se naučili v vrtcu in kaj so jim povedali starši ali pa starejši bratci, sestre, ki so pogosto naši učenci.

Od vpisa naprej se z novinci srečujem tudi po razredih v času njihovega ustvarjanja ali podaljšanega bivanja, ko se pogovarjamo o njihovem šolskem in domačem delu. V vrsti za kosilo se usujejo lačni in nagajivi učenci cele razredne stopnje, tako da je včasih težko slišati svoje lastne misli. Na razredni stopnji se v razredu najdem tudi z različnimi preventivnimi vsebinami, s socialnimi igrami skušam bolj povezati razred in vplivati na dinamiko razredne klime. Pri učencih, ki imajo učne težave, skupaj s socialno delavko in razredničarko iščemo načine, kako lahko učenec usvoji učno snov, predvsem na način, da se mu šolsko delo ne zameri.

Več individualnega dela me čaka ob prehodu učencev na predmetno stopnjo, ko učence, ki na posameznem področju izstopajo od sošolcev po svojem usvojenem znanju, vedoželjnosti in drugih vrlinah, testiram in se z njimi kot tudi z njihovimi starši pogovorim. Zanje potem v sodelovanju z učitelji predmetne stopnje izdelamo individualizirane načrte v skladu s Konceptom dela z nadarjenimi učenci v OŠ.

Na predmetni stopnji spremljam učence, ki so bolj živi in zato lahko posegajo v avtonomijo drugega. Takrat se skupaj usedeno in rešujemo vrstniške spore, žalitve in druga vedenja, ki se izražajo zaradi stiske mladostnikov. Iščemo rešitve, na pomoč pokličemo tudi razrednike, učitelje in seveda starše. Pa tudi na tiste, ki si želijo več, ne pozabimo. Vključujemo jih v različne dejavnosti, skupaj z razredniki jih vključimo v medsebojno vrstniško pomoč šibkejšim sošolcem.

Prehitro pride zadnji razred, devetošolci se že poslavljajo. Takrat se pogovarjamo predvsem o poklicih, po kateri poti šolanja iti, koliko točk potrebujejo, katera srednja šola je prava zanje pa koliko se bo res treba učiti drugo leto. Večina ne dvomi o tem, na katero šolo želijo, čeprav so poklicno lahko še neodločeni. Pri nekaterih takrat iz pete vlečemo tudi energijo za popravljanje ocen ...

Tisto, kar se mi zdi rdeča nit pri naših Ledincih, je njihova energija in živost. Tisti, ta vedoželjni, veliko sprašujejo, tisti manj vedoželjni energijo usmerijo v medsebojno sodelovanje v športu ali pa samo v prepire s sošolci in iskanje potrditve z izstopajočim vedenjem. Zdi se mi pomembno, da v njih ostaja živost in energija, ki jo lahko potem usmerimo tja, kjer jim bo najbolj koristila.

In vloga odraslega, ne samo psihologa, vidim v tem, da to energijo pri mladih ohranjamo in da pazimo, da ne zaspijo, da ne postanejo preveč mirni, preveč vodljivi, apatični ...

Zapisala: dr. Sabina Jurič Šenk

Ledinska bolnišnična šola

Leta 1958 je OŠ Ledina postala bogatejša za en oddelek – bolnišnični šolski oddelek, bolj preprosto bo, če rečemo za bolnišnično šolo. Že od leta 1951 je namreč v tedanji ljubljanski mestni otroški bolnišnici na pobudo direktorja prof. dr. Marija Avčina bolnišnična šola že delovala, v njej pa poučevala prva bolnišnična učiteljica gospa Breda Juvančič. Pravijo, da je tedanji ledinski ravnatelj, gospod Oskar Peče, to čudo, bolnišnično šolo, pod svoje okrilje vzel, ker je bil zelo pogumen mož. V dobi, ko je bil že sam telefon čudo, klic v tujino pa sploh, gospod Peče namreč ni mogel vedeti, da je po Evropi bolnišnično šolstvo že razvito; tudi dr. Avčin se je z njim spoznal prav na svojem izpopolnjevanju v Angliji. Nevede je tako gospod Peče postal eden naprednejših ravnateljev v vsej Evropi, v Sloveniji pa itak. Šolarji in šolarke so za svoje šolsko delo v bolnišnični šoli končno bili lahko tudi ocenjevani, prejeli so spričevalo in jim ni bilo potrebno več razreda ponavljati samo zaradi tega, ker so bili bolni. Vedeti namreč moramo, da so takrat morali zaradi svojih resnih in dolgotrajnih bolezni ostajati otroci na zdravljenju v bolnišnici zelo dolgo – mesece in mesece, pogosto tudi vse šolsko leto.

Bolnišnična šola je del OŠ Ledina tudi danes; vseh učiteljic in učiteljev, ki poučujejo v bolnišnicah po Ljubljani, je 23, skupaj z njihovo vodjo, ki je pomočnica ledinske ravnateljice. Seveda se je pouk v bolnišnični šoli od davnega leta 1951 zelo spremenil:

- šolsko delo se v bolnišnični šoli lahko vse pogosteje zaradi zapletenih bolezni in zahtevnega zdravljenja odvija le individualno, ob postelji;
- odvija se kar na sedmih različnih lokacijah v Ljubljani;
- letno našo šolo obišče malo manj kot 3000 učencev in učenk;
- v naši šoli poučujemo tudi srednješolce;
- učenci in učenke se tudi v bolnišnični šoli učijo s pomočjo najnovejše informacijske tehnologije;
- v naši šoli poleg tega, da ocenjujemo, pišemo nacionalne preizkuse znanja in lahko tudi maturo;
- imamo dneve dejavnosti, kakšno ekskurzijo, izlet in celo šolo v naravi.

Nekaj pa se v vseh teh letih ni spremenilo: tako kot je vedela prva bolnišnična učiteljica, zelo neustrašna gospa Juvančič, vemo tudi sedanjí učitelji v ledinski bolnišnični šoli: bolni učenec zasluži najboljšo šolo in najboljše učitelje. Za najboljšo bolnišnično šolo se zato predano in odgovorno trudimo. In ponosni smo, ker se sedaj učijo od nas mnogi iz Evrope in sveta.

Več o naši šoli pa si preberite na <http://261.gvs.arnes.si/bsola.si/>. Sami se boste prepričali, kako zanimivo je pri nas. Pa tudi pišite nam; veseli bomo.

Tanja Bečan,
pomočnica ravnateljice za Bolnišnično šolo

Delo je moje poslanstvo

Učiteljica ni samo moj poklic, ampak svoje delo doživljam in čutim tudi kot poslanstvo. To dejstvo pa me je tudi vodilo, da sem se odločila za poučevanje učencev v bolnišnični šoli.

Že mnogo let poučujem učence, ki so vključeni v celostno rehabilitacijo na Univerzitetnem rehabilitacijskem inštitutu Republike Slovenije – Soča, kjer je sestavni del celostne rehabilitacije tudi učno–vzgojno delo.

Vsi učenci in učenke v bolnišnični šoli na Soči imajo težave na motoričnem področju in tudi primanjkljaje na posameznih področjih učenja. Vzrok oz. posledice so lahko različne bolezni oz. nezgodne poškodbe možganov.

Učenci so vključeni v bolnišnično šolo po presoji zdravnika. Za vsakega učenca je skupaj s timom bolnišnične šole Soča in matične šole sestavljen individualni program učenja in dela v času rehabilitacije. Vključitev lahko traja do več tednov, mesec, lahko tudi celo šolsko leto. Delo s takimi učenci poteka večino časa individualno, nekaj tudi v skupini, pri čemer je ena od glavnih usmeritev iskanje najučinkovitejših strategij za učenje in delo, prilagoditev ter pripomočkov, ki bodo učencu omogočali uspešno učenje v času rehabilitacije in uspešno vključevanje v programe izobraževanja na matični šoli.

Tovrstno učenje in delo je običajno zahteven in dolgotrajen proces, ki od vseh strokovnih delavcev, vključno s starši, zahteva dobro timsko sodelovanje in načrtovanje.

Velikega pomena je tudi pridobivanje izkušenj učencev v širšem okolju, zato v svoje delo vključujem tudi različne dejavnosti, ki temeljijo na socialnem učenju in učenju, ki ga ponuja širše okolje (gledališča, muzeji, kulturno–športni dogodki ...). Pri tem velikokrat sodelujemo z učenci OŠ Ledina, saj je pridobivanje tovrstnih izkušenj za zdravo populacijo učencev neprecenljivo.

Delo z otroki, mladostniki, starši me izjemno veseli, vedno znova me polni, mi daje smisel, pri tem se počutim srečno, zadovoljno. Vsak nov izziv sprejemam kot neke vrsto izkušnjo, ki mi pomaga graditi mojo osebnost. Tega pa prav gotovo ne bi zmogla sama. Ogromno mi pomeni podpora, ki jo imam v timu bolnišnične šole, OŠ Ledina ter timu URI Soča. Sama brez te podpore in pomoči svojih zamisli ne bi mogla uresničiti.

Ceni in spoštuje sebe in svoje delo, tako boš postal ljubeče bitje, ki ima rad sebe in tudi druge.

Tanja Babnik,
učiteljica razrednega pouka

Uporabi splet in obišči »naš bolnišnični planet«

V bolnišnični šoli opravljam delo specialne pedagoginje, sem pa tudi razredničarka za prestrašene in zvedave šestletnike, za uporne in hkrati ranljive mlade dame pri trinajstih ter za že skoraj odrasle, a ne vedno odgovorne, osemnajstletnike ... in za vse tiste vmes.

Pestijo jih najrazličnejše bolezni. Ko pridejo v bolnico, pa padejo še naravnost v bolnišnično šolo. Pa ni tako strašno. Morda je težko verjeti, toda lahko je zelo prijetno in sproščujoče. Spoznamo se, se pogovorimo in s skupnimi močmi presodimo, kaj v zvezi s šolo najbolj potrebujejo. Včasih je to le utrjevanje poštevanke ali pa zoprnih nepravilnih glagolov, včasih je to boj s postavljanjem vejic, branje ... In začnemo. Ali v naši šoli učenci kdaj »pozabijo« narediti domače naloge? Seveda jih!

Tudi to se zgodi.

Velikokrat ustvarjamo ali pa se pogovarjamo o pomembnih življenjskih stvareh. Prosim, sedite za računalnik, v brskalnik vpišite »bolnišnična šola ljubljana«, pod rubriko »o šoli« poiščite »novice s posameznih oddelkov« in pokukajte k zelenim žogicam nogicam. V arhivu lanskega šolskega leta si lahko ogledate tudi našo mini učilnico.

Mojca Rogina Smith

Polnimo časopisne strani

V bolnišnični šoli se dogaja. Bolni šolarji in šolarke so zelo dejavni in ustvarjalni. Prelevijo se v prave male novinarje, ki vneta raziskujejo, opisujejo svoja doživetja za bolnišničnimi zidovi, pišejo pesmi in zgodbe, za male sive celice pa pripravljajo zapletene križanke, rebuse in uganke.

In še mnogo več.

Na kulturnih dnevih združujejo prijetno s koristnim, se v bolniških sobah učijo Povodnega moža in Turjaško Rozamundo, si za nastop izdelajo kostume ter se predstavijo občinstvu ... Pravo malo gledališče. Skupaj z vami pa se veselijo šolskih počitnic, ko je leto naokrog in se lahko s šolskim časopisom v rokah prepustijo uživanju na plaži. Ob tej priložnosti naj tudi vas povabimo k branju Utrinkov ... izvedeli boste namreč mnogo več.

Manja Žugman Širnik,
učiteljica slovenščine

NARAVOSLOVNI PREDMETI V BOLNIŠNIČNI ŠOLI

Dragi šolarji,

»nč se bat«, če vas življenjska pot zanese v Bolnišnično šolo. Kljub temu da ne moremo vedno izvajati vsega eksperimentalnega dela, vam pojme in pojave naravoslovnih predmetov lahko približamo in razložimo na vam prijazen način. Povabimo vas v pravi ali virtualni razred, če pa tako ne gre, lahko pouk poteka v bolnišnični sobi ali celo ob bolniški postelji. Nekatere eksperimente si razjasnimo s pomočjo e-gradiv in i-učbenikov. Zanimivi so naravoslovni dnevi, saj takrat pripravimo dejavnosti prav za vse šolarje.

Tako smo v preteklih letih opazovali zvezde, sejali slovenska semena, preučevali žita, ugotavljali, kaj potone in kaj plava, preučevali, kako delujejo medicinske naprave ... Nikoli nam ni dolgčas, saj ure pouka in dejavnosti izkoristimo kar se le da. Saj veste, toliko zanimivih stvari se dogaja v naravi in vsi skušamo pojave razumeti, da bomo lažje sobivali na tem planetu, pa četudi nam nagajajo trenutne ali kronične zdravstvene težave. Zato še enkrat »nč se bat«, skupaj zmoremo tudi v Bolnišnični šoli.

Alenka Prevec

Pesnice o Ledini

LPP – Ledinski Potniški

Promet

Z avtobusom domišljije
na cesto smeha se zavije
in po poti tja v neznano
k zvezdam, soncu se podamo.

V njem se vozijo igrače,
tam se pleše, poje, skače,
Ledinski Potniški Promet
domišljijski je izlet.

Ko z višav zapelje v mesto,
na prometno glavno cesto,
domišljija se umiri,
pripeta s pasom obsedi.

Takrat računa se in piše,
raziskuje, kaj nariše
in od zvonca pa do zvonca
pridnosti nikjer ni konca.

Mirijam Sabina Žvegla

Ledini

*Hvala Ledina, da si nas združila.
Vse petošolce si na svojo stran pridobila.*

*Nazive za najboljšo šolo smo dobili
in se naj učiteljice veselili.
V kulturni smo brez konkurence,
v naših glavah pa so nadpovprečne frekvence.*

*Nik Hrovat, 5. a
Damjan Zupančič, 5. b*

GLASBENA LEDINA

(pesem, posvečena ledinskim pevskim zborom)

LEDINSKI METULJI RAZPRILI SO KRILA,
LAHKOTNO IZ LJUBLJANE
V DALJAVE NEZNANE
PO NOTNIH STOPNIČKAH JIH POT BO VODILA.

Z OTROŠKIM NASMEHOM PESMI KRASIJO,
DA RADOŽIVO,
OTROŠKO IGRIVO
V PISANIH BARVAH NAM ZAZVENIJO.

Mirijam Sabina Žvegla

Ledina

Ko prvi dan sem skozi vrata stopila,
sem grozen občutek dobila,
kot bi se kava po meni polila.

Komaj sem v našo telovadnico stopila,
sem ugotovila, da ne bo tako huda sila.

Ko smo prve ocene dobili,
zelo zadovoljni smo bili.

Učiteljice nam nasvete delijo
in z njimi nam glave belijo.

Domača naloga je res kdaj nadloga,
a vseeno je dobra zaposlitvena proga.

Šola je stara, ne vem, kako še zdrži,
a vseeno še vedno mlada se zdi.

**Marcela Grošelj, 5. b
Lana Kariž Meško, 5. b**

Ledina je šola, tista ta stara,
polna modrosti in učenosti.
Učenci so veseli, najraje bi zapeli:
Ledina je naša, naša je šola!

Učitelji zabavni, učiteljice prijazne,
vsi smo veseli.

Že dolgo je tukaj, sto šestdeset let.
Čeprav je veliko časa minilo,
še vedno imamo našo LEDINO!

Martin Konič, 5. b

Ledina je prav fina,
tam uči učiteljica Mina.

Ko Uhu lepilo mi manjka,
posodi mi ga sošolka Anka.

Vsi smo dobre volje,
saj nam gre najbolje.

**Gaja Bajželj, Eva Slana in
Ela Marja Koležnik iz 5. a**

Nekje v centru Ljubljane
rumena stavba stoji.
Imenuje se Ledina
in pristaja ji ime.

Ledinci na vseh področjih blestimo,
radi si pomagamo
in vedno skupaj držimo.

**Jakob Merlak, 5. a
Eva Barbara Kališnik, 5. b**

V Sloveniji so šole,
nobena prava ni,
le ena je kulturna,
Ledina se glasi.

Ta šola je že stara,
več kot sto let že stoji,
v njej so učenci,
to smo mi.

V stranišču je ventilator,
na hodniku defibrilator.
Na šoli zdravi smo vsi,
zato smo eko frajerji.

V njej veliko se naučimo,
a po stopnicah ne drvimo.
V njej veseli smo vsi,
upamo, da tudi vi.

**Nejc Štular, 5. b
Erazem Gregorič, 5. b**

Oh, ta Ledina!
Vanjo zahajam že pet let,
v njej je noro za umret.

V njej se učimo,
ocen se veselimo
in prijatelje dobimo.

S torbami na rami
prihajamo že sami.

**Tjaša Šadl Potočnik, 5. a
Vid Boncelj Trošt, 5. b**

KRIŽANKA

D	O	U	R	P	L	K	T	F	B	C	J	V	S	A	E	D
E	H	Z	J	D	T	K	I	F	O	K	U	J	B	C	N	V
K	T	E	L	H	J	M	N	R	D	B	L	K	T	Z	A	E
A	N	T	O	N	T	O	M	A	Ž	L	I	N	H	A	R	T
M	S	A	Z	R	B	D	A	N	T	U	J	O	P	S	A	R
E	C	N	L	U	C	V	C	C	I	M	C	I	L	B	E	U
R	V	B	K	P	A	I	I	E	V	B	E	K	O	R	A	B
O	P	I	S	D	N	S	J	P	R	P	Z	O	T	Z	U	A
N	E	R	T	Z	L	N	L	R	I	O	A	M	I	V	K	R
D	L	M	P	K	O	I	V	E	A	K	R	E	A	J	I	E
S	K	E	O	I	G	K	A	Š	N	B	V	D	S	P	L	A
C	S	D	U	G	A	L	R	E	R	T	Z	I	V	N	C	D
B	H	M	I	J	L	J	D	R	P	U	G	J	K	H	A	S
V	N	E	Z	M	G	A	Z	E	L	A	R	A	G	F	E	T
M	B	T	R	B	I	O	P	N	S	B	C	K	O	P	Z	R

1. Naslov slovenske himne.
2. Ime in priimek avtorja slovenske himne.
3. Zbirka stotih novel.
4. Beseda, ki izraža razpoloženje.
5. Rimski diktator.
6. Veseloigra ali _____.
7. Orientalška pesniška oblika.
8. Ime in priimek avtorja prve slovenske veseloigre.
9. Književno obdobje, v katerem je nastal Škofjeloški pasijon.
10. Beseda, ki izraža dejanje, dogajanje in stanje.
11. Priimek protestantskega pisca.
12. Vzročni, krajevni, osebkov ...
13. Besedilo, v katerem opišemo osebo.

Križanko je sestavil David
Bernik Kljenak iz 9. b.

Starši so nam zaupali

Sem mama ledinske sedmošolke in ledinskega devetošolca. Pišem o Ledini, ki je bila nekoč »moja Ledina«, sedaj pa je šola mojih otrok.

Na Ledino smo prestopili v sedmem oz. šestem razredu z namenom, ne zaradi šolskega okoliša (v katerega ne sodimo). Zelo kmalu sem začutila, da je bila odločitev prava. Kar naenkrat so se namreč drobci mojih razmišljanj o tem, kaj pričakujem od šole za svoja otroka in ali so moja pričakovanja uresničljiva, gladko sestavili v sestavljanke, ki jo lahko imenujem Zadovoljstvo.

Iz sinovih in hčerinih zvezkov prepoznavam zahteve ledinskih učiteljic in učiteljev po »urejenem kaosu« različnih znanj ter po nujnosti obvladovanja besed; tako slovenskih kot temelja, kot tujih - vira odprtih možnosti za naše otroke v tem negotovem času. Zelo pomembno se mi zdi, da otroci znajo pisati (in res veliko pišejo), ne le tipkati, ter da znajo spretno izraziti svoje misli z besedami, saj jim bo tako lažje uveljaviti svoje osebnosti na svoj, edinstven način. Da bodo utirali poti, ne le sledili drugim. Šola skrbi za to pri rednem pouku, kot s številnimi prispevki, ki jih otroci pišejo o marsičem.

Vesela sem, da je ledinskim učiteljem mar, ali otroci delajo domače naloge ali ne, da preverjajo njihovo pravilnost, da kaznujejo nedelo na način, da otrok spozna smisel dela, da se trudijo razumeti, podpirati, navduševati te naše občutljive razvijajoče osebnosti.

Na prvi pogled se zdi tudi meni čudno, da imam, kljub temu da šolo obiščem le nekajkrat letno - na roditeljskih sestankih, nekaterih govorilnih urah, šolskih prireditvah – o njej tako dober občutek in zaupanje v njeno kvaliteto. »Kaj je to, s čimer me prepriča?« se sprašujem ... Pa ne razmišljam dolgo, ko pomislim na samo šolsko delo, na raznolike dejavnosti izven pouka, na način komuniciranja šole s starši, na izjemno lepo organizirane šolske prireditve, ki odražajo ogromno vloženega truda številnih sodelujočih, ne nazadnje na urejenost stavbe. Nič ni kar tako, na hitro; v vsem zaznavam resen, odgovoren, kulturnen pristop šole in cilj narediti najbolje kar lahko. Šola dobesedno živi svojo vizijo »S tradicijo do odličnosti«.

Visoko cenim tudi trud tistih učiteljev, ki našim otrokom s konkretnimi, življenjskimi informacijami, pogosto izven učnih načrtov, pomagajo razumeti svoje bližnje in širše okolje ter presegati črno-bele predstave o njem. Pa trud razrednikov za brušenje razrednih skupnosti v smislu učečih in čutečih sodelujočih posameznikov (kako pomagati sošolki, sošolcu, kako rešiti težavo, spor ...).

Lepo je, kako šola s priljubljenim Lakotnikovim kotičkom skrbi, da noben njen učenec v šoli ne more ostati lačen.

Če strnim svoja razmišljanja o Ledini, lahko rečem, da šola skrbi za dobro znanje naših otrok, kot tudi za njihovo človečnost. Z vsem svojim delovanjem izkazuje spoštovanje do otrok in staršev, jaz pa ga s tem prispevkom želim izraziti njej.

Maja Ušeničnik Podgoršek

Ledina, danes in včeraj

Prišel je september, čas, ko se je moj sin prvič usedel v šolske klopi. Tisti dan, prvi šolski dan, smo starši pospremili svoje odraščajoče nič več malčke v njihov razred. In ko sem se usedel za šolsko klop, me je prevzel otroški nemir. Kot da bi se vrnil nekaj desetletij nazaj in moral sam narediti domačo nalogo, odgovoriti na vprašanja učiteljice, rešiti kontrolno nalogo. Razred, občutek, vzdušje, počutje ... vse je bilo neverjetno podobno kot nekoč, ko sem Osnovno šolo Ledina obiskoval jaz sam.

In res. Ko zdaj spremljam Ledino in jo primerjam s tisto iz mojih časov, znova ugotavljam, kako dobro poskrbi naša šola za osebno rast naših otrok, za ugotavljanje sposobnosti otrok in za učenje razmišljanja. Naša šolska skupnost gradi na pozitivnih vrednotah in jih razvija. Otroci so na prijeten in prijazen način spodbujeni h krepitvi prijateljstva, spoštovanja, sodelovanja, tekmovalnosti, vztrajnosti, osredotočanja, raziskovanja, skrbi za okolje in želje po gibanju. Pri tem ohranjajo iskričnost, igrivost, iznajdljivost in inovativnost.

Ledina omogoča učencem, da odkrijejo, v čem so najboljši, kaj jih najbolj veseli in zanima. Pouk nadgradi z ogromno dodatnimi dejavnostmi, dodatnim in dopolnilnim poukom, tekmovanji, individualnim delom ... Kot pravi Salinger v Varuhu mlade rži, učenci tu lahko izmerijo svoj um. S pomočjo veselja in otroške zagnanosti lahko ugotovijo, kaj jih bo v življenju poneslo naprej v višave, in brez prehude bolečine doženejo, v čem ne najdejo potrebnega zadovoljstva. Brez dobre šole bi bilo težje najti pot do uspeha in se izogniti dolgotrajnim stranpotem.

Ledina spodbuja učence pri razširjanju njihovega uma. Zbiranje velikega števila informacij preko aktivnega branja, opazovanja in poslušanja postaja vse pomembnejše v sedanji informacijski družbi. Naši otroci bodo morali izluščiti tiste najpomembnejše informacije, jih ustrezno zložiti v smiselno celoto, razmišljati o vzrokih, povezavah, posledicah in razlagah ter se naučiti odlično ustno in pisno izražati v slovenskem in tujem jeziku.

In vidi se, kako Ledina raste in se razvija. Učiteljice in učitelji, tudi tisti, ki so učili še mene, so videti enako razigrani in mladostni. Otroci postajajo vedno boljši in pametnejši.

O starosti in pomenu šole in o storjenem napredku govori tudi častitljiva obletnica. Če smo v mojih časih pred kakimi 20 leti s spoštovanjem praznovali 100-letnico šole Ledina, danes s ponosom obeležujemo njeno 160-letnico.¹ Ledina se izboljšuje hitreje, kot se mi staramo.

Matej Marinč

¹ Šola Ledina je bila ustanovljena leta 1855, njena trenutna zgradba pa je bila zgrajena leta 1889.

Spomini na OŠ Ledina

V šolskem letu 1966/67 sem prvič prestopila prag OŠ Ledina. Moja sestra je bila takrat že v tretjem razredu, zato sem komaj čakala, da tudi sama postanem šolarka. Zaradi sestrinega navdušenja nad poučevanjem sem že pri šestih letih znala brati, pisati in računati, kar se pozneje ni pokazalo kot prednost, saj sem takoj dobila sloves »piflarice«. No, proti koncu osemletke se je tudi to spremenilo ...

V šolo smo bili vpisani vsi otroci iz šolskega okrožja, le peščica se je Ledini izneverila in se vpisala na malce oddaljeno »Čufarijo«. K pouku smo prihajali peš in seveda brez spremstva staršev. Če bi se kdo prikazal z mamico za roko, bi bila to takrat prava sramota!

Med poukom sta vladala red in disciplina, sedeti smo morali vzravnano, z rokami na hrbtu, pa tudi oslovski klop je še obstajal. Za kazen smo včasih morali stati v kotu ali celo ostati v šoli po pouku, a to takrat ni bilo nič nenavadnega. Kljub vsemu smo bili sproščeni in neobremenjeni otroci. Dobro se še spomnim, da smo v nižjih razredih za slabo opravljeno domačo nalogo dobili črno piko, če je bila dobro napisana, pa čebelico ali jelenčka. Pisali smo s peresniki, dolge ure lepopisa pa so še tako krevljasto pisavo počasi spremenile v berljivo.

V drugem razredu sem se zelo dobro razumela z gospo Cvetkovo. Bila je sicer stroga, a nadvse zanimiva učiteljica. Kadar je na govorilno uro prišlo preveč zaskrbljenih mam, jim je rekla, naj gredo kar lepo domov in da jih bo sama poklicala, če bo imela kaj nujnega povedati.

Na predmetni stopnji so mi ostale v spominu predvsem »tovarišice« Kraljeva, Pogačarjeva in Čopova. Gospa Kraljeva me je poučevala slovenščino in je verjetno najbolj vplivala, da sem pozneje pristala na študiju slavistike. Čeprav nikoli nisem bila naravoslovni tip, ne bom pozabila zanimivih ur biologije pri razredničarki Pogačarjevi – otroci smo jo poslušali z odprtimi usti. In anglistka Čopova – nepozabna v svojih modernih in lepih oblekah, prav nič socialističnih, in z angleščino, ki nama je s prijateljico Heleno prišla nadvse prav pri prevajanju besedil Beatlov, Joan Baez, Rolling Stonesov ...

Čeprav smo bili »otroci socializma«, je bilo na šoli sproščeno vzdušje. Nekatere pedagoške »metode« so bile sicer staromodne, saj je občasno po zraku priletel tudi kakšen šop ključev, a učitelji so bili večinoma razumevajoči. Pri gospodu Renku pa smo vedno imeli celo malce potuhe. V sedmem in osmem razredu smo organizirali plese s pravim ozvočenjem in razsvetljavo kot v disku – še danes so to zame nepozabni spomini.

Ko smo se s sošolci razkropili po srednjih šolah, stikov nismo popolnoma izgubili, saj nas je večina živela na Taboru. Po mnogih letih smo se z nekaterimi spet tesneje povezali, saj smo prag Ledine prestopili že drugič – s svojimi otroki. Moja dvojčka sta bila osem let v pretežno fantovskem razredu, kar je bil za njune učiteljice kar zahteven zalogaj, pa vendar so tudi njuna ledinska leta minila v zelo dobrem sodelovanju med starši in učitelji. Ko sta se vpisala v srednjo šolo, se je še enkrat pokazalo, da je Ledina šola, iz katere pridejo otroci z dovolj znanja, da sproščeno in uspešno zakorakajo naprej v življenje.

Laura Rešek

S PONOSOM BITI DEL NEPOZABNIH LEDINSKIH ZGODB

Leto 1985 je bilo posebno leto, zaznamovano s posebnimi dogodki: tega leta so globoko v oceanu našli razbitine Titanika, odkrili so ozonsko luknjo nad Antarktiko, Microsoft je predstavil Windowse, rodil se je Cristiano Ronaldo ... in Ledina je praznovala 130-letnico.

130-letnica Ledine je bila zaznamovana z obdobjem, ki je bilo posebno, neponovljivo. Bili so to časi, ko smo v trgovinah čakali v vrsti na čokolado in pralni prašek, ko smo se učili braniti pred tujimi sovražniki in zato trenirali tek v zaklonišča. Živelimo v državi, ki je danes ni več in se v šoli učili jezik, ki ga danes (vsaj uradno), ne govorijo več. 130. obletnico Ledine sem doživela kot ledinska učenka in kot ledinski učenki mi je bilo dano doživeti tudi mnogo neponovljivih ledinskih zgodb. Takrat smo se v šoli učili srbohrvaščino in v tistem času je nastala tudi zgodba o jezikovnih zapletih, ki jih danes učenci ne morejo več doživeti.

Učenje srbohrvaščine je bilo obvezno, na trenutke pa – kot nemirnim najstnikom pritiče – tudi dolgočasno. Tudi razred, v katerem je bil učenec z imenom Niko, ni bil izjema. Tako je nekega dne med poukom srbohrvaščine učiteljica zalotila učence, da si pod klopmi pošiljajo pisemca. Jezno se je obrnila k učencu, ki je pod klopjo mečkal listek papirja in ga strogo vprašala: »Tko ti šalje ovo?« Učenec je v strahu izdal Nika: »Niko!« Učiteljica pa je odvrnila: »Dobro. Ako ti niko ne šalje, onda je sve u redu!« Verjetno se takšna zgodba danes ne bi več mogla ponoviti, saj je srbohrvaščina zapustila šolske predmetnike, mobilni telefoni pa so zamenjali zmečkane listke pod klopmi.

A če so zgodbe z listki kdaj presenetile učitelje, smo bili učenci tisti, ki smo se morali po učnem programu učiti tega, kako nas nič ne sme presenetiti. Šola je morala zato poskrbeti za akcije, ki so se imenovalle NNNP (Nič Nas Ne sme Presenetiti) in teh smo bili vedno veseli. Ta dan je pouk odpadel, v šolo smo prišli v supergah in trenirkah, pripravljeni, da bomo sodelovali v igri, ko bomo bežali pred namišljeno nevarnostjo v obliki sovražnikovega bombnega napada ali napada s kemičnimi strupi. V ta namen je hišnik iz kleti prinesel sireno na stojalu, učenci pa smo medtem skupaj z učitelji ponavljali pravila: zavijajoči zvok pomeni bombni napad, mirno zapustimo učilnico in se v strnjeni koloni po desni strani stopnišča spustimo v klet. A ko se je oglasila hišnikova sirena, so se v trenutku odprla vsa vrata učilnic in trupe učencev so se kriče spustile po stopnicah, mimo hišnika, ki je divje vrtel sireno in z obupanim izrazom na obrazu prenašal, da mu je sirena tulila na ušesa. Nam učencem pa je bilo njeno tuljenje preprosto všeč. In ker vaje v takih primerih ni nikoli preveč, s(m)o zanj poskrbeli sami. Nekaj dni po koncu akcije je nekega dopoldneva, ko je bilo v šoli tiho in mirno, divji zvok sirene pretrgal tišino. Za hip nismo verjeli ušesom, a bilo je res. Nekje iz kleti je prihajal zvok sirene v enakomernem zavijajočem ritmu, ki ni puščal dvoma: bombni napad! Učiteljica, ki je tisto uro poučevala v našem razredu, je obnemela in kot da ne verjame sama sebi, vprašala: »Ali tudi vi slišite sireno?« V tem so se po hodniku zaslišali topotajoči koraki, iz sosednjih učilnic so se na hodnik usuli tokrat najprej učitelji in za njimi učenci. Je res ali ni res, smo se spraševali, ko smo se skupaj zdrenjali na hodnik in tekli po stopnicah. Odgovor

smo dobili kmalu, ko smo zagledali besnega hišnika, ki je stran od tuleče sirene vlekel razigrane osmošolce. Nepričakovane vaje je bilo pri priči konec, a takšne in drugačne neponovljive ledinske zgodbe se s tem niso končale.

Verjamem, da se jih je od takrat pa do danes v teh tridesetih letih nabralo veliko. In da je bilo v tem obdobju za Ledino veliko prav posebnih let.

Tudi leto 2015 je za Ledino zopet takšno posebno leto. Sama doživljam njeno 160-letnico kot trideset let starejša in kot mati treh ledinskih učencev (četrti kandidatka še čaka v vrtcu), ki domov iz šole prinašajo veliko nepozabnih šolskih doživetij. Prepričana sem, da bo tudi to obdobje zaznamovano kot neponovljivo in nepozabno, vsem ledinskim učencem pa želim, da bi jih šola v življenje pospremila z zaupanjem v svoje sposobnosti, samozavestjo in ponosom na to, da so bili del ledinske zgodbe. Srečno Ledinci!

Alenka Koporc

Zakaj Ledina

Kot starša sva vedno v precepu, ali z najinim otrokom v vrtcu, šoli, družbi, ... ravnajo tako, kot bi si želela. Ali se z njim ukvarjajo na pravi način, ga vzgajajo v človeka, ki spoštuje prave vrednote, mu omogočajo optimalen razvoj?

Zato sva vesela, da najin otrok obiskuje OŠ Ledina. Tu se namreč z najinim otrokom ukvarjajo ljudje, ki jim ni vseeno, ki se zanj iskreno zanimajo in se trudijo, da bi iz njega potegnili najboljše. Hkrati pa na Ledini negujejo podobne kulturne, moralne in življenjske nazore, v katere verjameva sama in za katere želiva, da jih ponotranji tudi najin otrok.

Špela Žorž in Jakob Valant

Že več generacij na Ledini

Osnovna šola Ledina je v naši družini prisotna že več generacij. Na Ledino je hodil že moj ded, kar vedno ponosno povesta sin David in hčerka Ana, učenca devetega oz. petega razreda Ledine. Tradicijo sva nadaljevala nato midva z bratom, ki sva se cel čas šolanja na Ledino vozila iz Podutika. Najini straši so se kljub oddaljenosti odločili za Ledino, saj so že takrat vedeli, da je to dobra šola in tudi meni je čas mojega šolanja na Ledini ostal v lepem spominu.

Ko je prišel čas, da tudi moj prvorojenec začne s šolanjem, sva se z možem začela ozirati po osnovnih šolah v centru Ljubljane in v najožji izbor je prišla Ledina. Na koncu so "piko na i" dodale besede, ki nam jih je, staršem bodočih prvošolcev, namenila takratna ravnateljica ga. Ljubica Kosmač. Iz njenih besed smo starši lahko začutili pozitivno vzdušje in dinamičen utrip šole ter medsebojno spoštovanje vseh udeleženi v izobraževalnem procesu.

Po ponovnih, skoraj že devetih letih "obiskovanja" Ledine, tokrat v vlogi starša, lahko iskreno rečem, da sva z možem zelo vesela, da sva se odločila, da David in Ana obiskujeta Ledino. V vseh teh letih se na šoli srečujeva z učiteljicami in učitelji, ki predano in strokovno opravljajo svoje poslanstvo. Prav vsi si prizadevajo, da bi otroci pridobili bogato znanje, kar bo zanje odlična popotnica za nadaljevanje šolanja. Prav tako, kar je morda za odrasčajoče otroke še bolj pomembno, pri ledinskih učiteljicah in učiteljih vedno znova opažava željo in skrb za dobro počutje naših otrok v šoli in za njihove dobre medsebojne odnose.

Ob 160-letnici Ledini želim, da bi še naprej v pozitivnem duhu izobraževala in vzgajala naše otroke, da jim bo čas šolanja na Ledini ostal v lepem spominu, tako kot je meni.

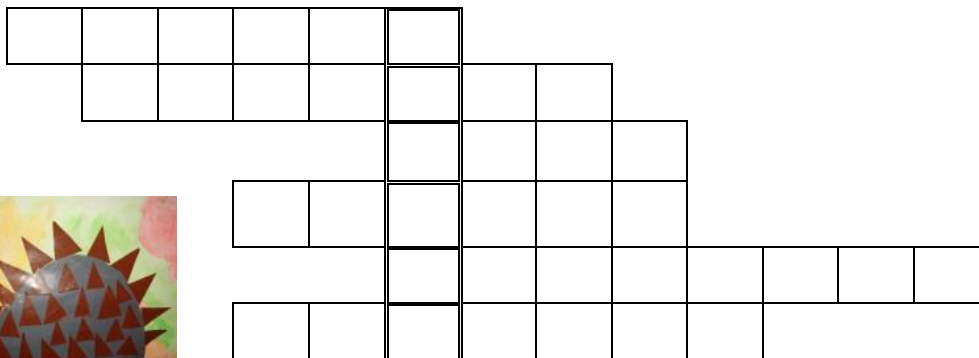
Eva Bernik

SCHOOL CROSSWORD

1. Secondary or primary _ _ _ _ _.
2. When at school, you eat your lunch there.
3. Monday, Tuesday, Wednesday...are the _ _ _ _ of the week.
4. Somebody who helps you and supports you.
5. You write in your _ _ _ _ _ _ _ _.
6. Somebody who teaches at school.

Urša Marinko, 6. b

INTERVIEW WITH AN EX-LEDINA STUDENT, LUKA GAJIČ

Ema: Which subject was your favourite and which subject did you hate at primary school? Were you a good student?

Luka: My favourite subject was English and, of course, sports, but I didn't hate anything. I was an excellent student.

Ema: Which teacher did you like most? Why?

Luka: All the teachers were good. I remember Mrs Žana, the sports teacher, because she always made us laugh.

Ema: Are you still in contact with your ex-classmates?

Luka: Yes, with most of them.

Ema: What is your favourite / funniest moment from Ledina school?

Luka: I was in the ninth class and for the end of school ball we prepared a show called "Ledina's got talent". With my classmates, we dressed up like girls and sang a song of the bend "Sisters" from the Eurovision Contest.

Ema: You are a very good sportsman. Did our school show enough understanding for your training and competitions?

Luka: They were very understanding, so I didn't have any problems. Sport means everything to me.

Ema: Our teachers are very strict. Did they teach you a lot? So you didn't have too many problems at high school?

Luka: They taught me a lot so I had no problems at high school.

Ema: Do you support the idea of having more hours of sports and sports days?

Luka: Of course, absolutely.

Ema: What mark would you give Mr Lorin Möscha for football?

Luka: He wasn't so bad. 😊

Ema: My class teacher is Mrs Ines Štular. She was your teacher, too. Do you have a message for her?

Luka: I remember her as a teacher who could be strict, but who was also able to joke. She knew how to explain things well. My message to her is: Keep being fair.

Ema: Is there anything you didn't tell your teachers and would like to tell us now?

Luka: I would like to keep that to myself. 😊

Ema Štemberger, 6. a

Ledinske učiteljice o Ledini in svojem delu

Zakaj je Ledina zame edina?

Enostavno, ker ji zaupam.

Že sama stavba, ki leta kljubuje času in sistemom ter v svoji srčiki čarobno skriva zgodbe tisoč in ene otroške bučke, ki je v njej dozorela v postavnega dekliča in ponosnega fantiča.

Zaupam tudi sodelavcem, v dobrem in slabem, tako po strokovni kot tudi človeški plati. Uspeli smo obdržati humano noto srčnosti, ki jo v svetu izza varnih rumenih zidov tako primanjkuje. Večinoma tu srečujem zadovoljne in skrbne starše, dobronamerne in dobrovoljne nasmeh, ustvarjalne in delovne ljudi.

In to najboljše sem želela deliti tudi s svojima otrokoma, zato sta Jošt in Lana postala Ledinca.

Najlepši ledinski metulji, zaradi katerih je Ledina edina, pa poletijo iz odkritosrčnih žarečih pogledov otrok, ki mi vsako jutro, igrivo glasno zaželiyo:

»Dobro jutro, učiteljica Mirijam.«

Mirijam Sabina Šeško,
učiteljica razrednega pouka

Vzgojiteljica, druga učiteljica v prvem razredu

Začetki mojega dela segajo v vrtec, kjer sem kar 18 let preživela v delu in druženju z otroki, starimi od 6 mesecev do 6 let. Ob uvedbi 9-letne osnovne šole sem ta način dela videla kot nov izziv v svoji poklicni karieri in se zato odločila za »akcijo«.

Na OŠ Ledina sem prišla s pričetkom šolskega leta 2001/2002 in se tako z novimi sodelavkami in sodelavci podala v 1. razred. Šolarji so postali otroci stari šest let. Kot drugi učitelj v prvem razredu sem na začetku svoje delo opravljala v dveh prvih razredih. Bilo je zanimivo, pestro in moram priznati, včasih tudi stresno. Naš delovni dan se je pričel z jutranjim krogom in nadaljeval z delom po kotičkih, večkrat se je našel tudi čas za igro. Izvedba pouka je med nami sodelavci zahtevala veliko medsebojnega dogovarjanja, načrtovanja in tudi sprejemanja kompromisov. Kasneje smo na naši šoli imeli to srečo, da so 1. razredi bili deležni polne pedagoške zasedbe – učitelj razrednik, vzgojitelj/drugi učitelj v 1. razredu in učitelj OPB. Z leti je s spreminjanjem učnega načrta prišlo tudi do sprememb samega dela v 1. razredu, saj je učni program postal obsežnejši. Poleg vsega dela, ki je za šestletnike včasih kar zahtevno, še vedno najdemo čas za igro, ki pa je je žal nekoliko manj.

Vera Krizmanić,
vzgojiteljica, druga učiteljica v 1. razredu

BITI UČITELJICA V OPB

Pred nekaj več kot 8 leti sem se kot profesorica slovenščine prvič srečala z delom v OPB.

Naključni bralci se zagotovo sprašujete, kaj nekaj pomeni OPB. Tudi jaz sem se. Naj vas ne puščam predolgo v ugibanju: OPB – oddelek podaljšanega bivanja.

Boste presenečeni, če vam povem, da ima tudi popoldanski del vzgoje in izobraževanja svoj čisto pravi urnik? Sestavljajo ga 4 vzgojno-izobraževalne dejavnosti, in sicer:

K – kosilo,

SD – sprostitvena dejavnost,

SU – samostojno učenje (domača naloga),

UPČ – usmerjeni prosti čas oz. ustvarjalno preživljanje časa.

V vse to so vpete še interesne dejavnosti (ID) in popoldanska malica.

Pedagoška ura v oddelku podaljšanega bivanja traja 50 min. Odmorov med urami ni. A le brez skrbi, učenci imajo čas, da gredo lahko tja, kamor gre še cesar sam.

Forma pa ni nič brez vsebine. Vsak učitelj je osebnost zase in kot tak lahko na svoj način osmišlja pouk v oddelku, ki mu je bil dodeljen ob začetku šolskega leta. Sama sem po naravi humanistka in plujem bolj po družboslovnih vodah, zato je tudi moje popoldansko delo prežeto pretežno z vsebinami tovrstne narave.

Ob vstopu v razred najprej prešerno pozdravim svoje učence in upam, da mi bodo odzdravili. Preden napoči čas za kosilo, si z razredničarko oddelka izmenjava informacije o dopoldanskem dogajanju in popoldanski nalogi.

Nato učence pokličem v kolono za kosilo. Ko so umirjeni, jo mahnemo iz prizidka po hodniku do stopnišča in nato navzdol do umivalnikov, da si umijejo roke. V jedilnici ob razdelilnem pultu kuharici Ivanki izražajo svoje želje ter se posedejo za mizo. Pozorna sem, da jedo tiho in kulturno. Včasih dam komu tudi lekcijo iz bontona prehranjevanja. Ko pojedjo, si v umivalnici umijejo zobe. Tistim, ki so bili površni, rečem, da imajo črvi v ustni votlini še vedno žurko. To jih spravi v smeh.

Po kosilu imamo najprej pogovor. To pomeni, da ima lahko vsak, ki bi rad kaj pohvalil ali grajal, možnost, da priglasi svojo točko in pove svoje mnenje.

Po urniku nato sledi sprostitvena dejavnost (SD). V tem času gremo ob lepem vremenu na šolsko igrišče, kjer se učenci igrajo nogomet, košarko, med dvema ognjema, skačejo čez kolebnice, plezajo po igralu, vrtijo hulahup obroče, se lovijo, ...; ob slabem vremenu ostanemo v učilnici in učenci se igrajo družabne igre, berejo, se igrajo s plišastimi igračkami ali pa gredo v knjižnico po knjige, rišejo, počivajo, ...

Nato sledi samostojno učenje (SU). Ta čas je namenjen delanju domače naloge. Vsako nalogo skrbno pregledam in če ni dobro narejena, jo mora učenec popraviti ali narediti še enkrat.

Po opravljeni domači nalogi sledi popoldanska malica. Dežurna učenca gresta ponjo v jedilnico, jo v razredu pripravita in razdelita. Ko imajo vsi vse, zaželita sošolcem dober tek in skupaj pričnemo z obedom. Med malico jim večkrat preberem kako krajšo zgodbo iz knjige *Modrosti srca*, o vsebini katere se potem pogovorimo.

Po malici sledi usmerjeni prosti čas. Ta del dneva je meni najljubši, saj tu lahko z učenci delim svoje znanje, vedenje in izkušnje. V tem času na različne načine obeležujemo pomembnejše mednarodne dneve; berem jim filozofske zgodbe, o katerih potem diskutiramo in jih, če je dovolj časa, tudi ilustrirajo v zvezek za OPB; ogledamo si kratke poučne animirane filme ali malo daljše dokumentarne; učimo se plesne korake; pogledamo kako pravopisno pravilo, razrešimo slovnični problem (Večina že ve, kaj sledi, ko slišim *bom bil* – navijanje ušes. ;-)); imamo ekourico – takrat nisem učiteljica, ampak je ekoučitelj učenec, ki pripoveduje vsebino knjige za ekobralno značko, sošolci pa so ekoučenci – to jim je zelo všeč, saj ni lepšega kot dobiti štampljko od svojega sošolca – ekoučitelja. Pa še kaj bi se našlo. Predvsem pa se o vsem veliko pogovarjamo oz. diskutiramo. V tej uri imajo učenci res možnost sodelovati in izražati svoje mnenje o določeni temi; zelo radi tudi zastavljajo vprašanja, na katera običajno odgovorijo že kar sošolci, ki jim je kaka tema že znana, tako se učijo od sovrstnikov.

Za delo v OPB moraš biti zelo fleksibilen in prilagodljiv – sama se glede na klimo in dogajanje v razredu sproti odločam, kako bom razporedila aktivnosti tisti dan. Poskrbeti moram namreč, da so vsi učenci siti in napojeni, da gredo na interesne dejavnosti, na katere so vpisani, da naredijo domačo nalogo, če je le mogoče, v celoti v šoli, da si spočijejo in da se še nekaj novega naučijo v prijetnem in sproščenem vzdušju.

Seveda pa se moje delo ne začne šele ob 11.50, ampak z nabiranjem idej in pripravljanjem gradiva ter pisanjem tedenske priprave za realizacijo vsebin, ki sem jih načrtovala ob začetku šolskega leta.

Ideje za delo z učenci dobivam vsepovsod: v mestnem vrvežu, naravi, na koncertih, razstavah, gledaliških in kino predstavah, med vožnjo s kolesom, branjem knjig, klepetom z ljudmi različnih starosti in profilov, na medmrežju, plesu, ... Ideje si zapisujem na listke, ki jih shranjujem v *idejnik* (steklen lonček). Tam čakajo, da napoči čas za realizacijo.

Še danes se nasmehnem ob misli, da jem zarečeni kruh. Se sprašujete, kako sem ga zamesila in spekla? Po končani Filozofski fakulteti sem z diplomo v žepu pristala na Zavodu za zaposlovanje, kjer je bilo treba v zaposlitvenem načrtu navesti svoje želje in prioritete. Tam sem poudarila, da si želim delati na gimnaziji, morda kaki poklicni srednji šoli ali osnovni šoli, OPB-ja pa naj mi nikar ne pišejo v načrt. O, ja, in zdaj sem tu. ;-). In ni mi žal. Še kako dober je občutek, ko te učenci objamejo, te pohvalijo, ti kaj lepega narišejo ali napišejo, ti dajo ljubkovalen vzdevek ali pa te pokličejo kar ati ali mami.

Taja Užnik, učiteljica v OPB 2. A-razreda

Ledinka že 22 let

Kot učiteljica svoje delo opravljam z velikim veseljem, zagnanostjo in izredno odgovornostjo. Vedno poskušam učence pripravljati na življenje. Učencem želim, da bi se z veseljem učili, da bi znali pridobljeno znanje uporabiti tudi kasneje v življenju, da bi se lahko izognili pastem in preprekam, ki se nam neprestano postavljajo na pot.

K učencem pristopam s posluhom za pravičnost, poštenost in senzibilnost.

Biti učiteljica mi pomeni plemenito poslanstvo.

Vesela in hvaležna sem za vso srečo in lepoto, ki jo doživljam pri poučevanju na Ledini. Največje vsakodnevno darilo mi je zadovoljstvo učencev, staršev in kolegov.

Učence motivirati s svojim pristnim odnosom in jim dajati znanje za življenje, ni enostavno. Umetnost in skrivnost je v tem.

To uspeš le, če si predan z vsem svojim bitjem in ti je poklic tudi način življenja. Učenci to zelo dobro čutijo.

Skozi vsa leta na Ledini sem poleg poučevanja opravljala različna dela, ki so me še dodatno izpopolnjevala: vodenje aktiva, izvajanje hospitacij za študente, vodenje projekta Evropska vas ... V veselje in ponos mi je biti Ledinka že 22 let.

Monika Krošelj,
učiteljica razrednega pouka

Pesem o učiteljih

Ko prag šole prestopijo,
se nam z nasmehom prikupijo.
In s tem, da si znanja želijo,
si nas na svojo stran pridobijo.

Potem pa eni se pridno učijo,
drugi pa raje doma vse dneve prespijo.
A mi naj oboje čim rajši imamo
in vsem kar se da lepe ocene damo.

Naša naloga lahka res ni,
saj priljubljenost naša na nitki visi.
In to, kar bo za nami ostalo,
se bo na naših učencih kazalo.

Rebeka Dobravec, 9. a

MOJA LEDINSKA POT

To, da mi strašno dišijo tuji jeziki in učiteljski poklic, mi je bilo jasno že v osnovni šoli. Svoji želji sem vztrajno sledila in preko številnih potovanj po svetu samo še utrdila. Da pa sem se pred več kot desetimi leti znašla na Ledini, je bilo bolj naključje, saj sem se ravno takrat ozirala tudi po službah v gospodarstvu. Da poskusim še kaj drugega ... A ugotovila sem, da mi poln razred mladih, pestro delo z njimi ter poučevanje jezika in kulture nasploh dajejo poseben zanos.

In Ledina je prišla, nekega avgustovskega dne, ko se učitelji ponavadi zberemo in začnemo s polnimi baterijami planirati. Cel kolektiv je bil sproščen, nasmejan, poln objemov, gospa Žana Ude pa daleč najglasnejša med vsemi. No, če je pa vzdušje tako prijetno že prvi dan, sem pomislila, potem pa vsekakor nekaj tega ostane vse šolske dni v letu. In res je tako.

Leta so se zvrstila, z mnogimi različnimi dogodki, toplimi obrazi, vsekakor pa tudi grenkimi izkušnjami. Vesela sem prijaznih pozdravov bivših ledinskih otrok in staršev, s katerimi se srečujem izven šole. Super se počutim v zagnanem kolektivu, kjer *biti učitelj* vsekakor ni enako *hoditi v službo*. Tu kljub vsemu dogajanju v javnosti na področju šolstva ter medijskemu pompu čutim, da pomeni *biti učitelj* nekaj plemenitega in predanega za skupen boljši jutri. In kar strinjam se z izjavo ene mojih sodelavk: »Veš, kdor na Ledino pride, zelo težko odide.«

Tanja Trpin Mandelj

People Change

It's been years
Since my tears.

While you were lying
My heart was crying,
Probably dying.

You were cheating,
My heart was beating.

I always miss those days
When there were many ways
And none of them prayers.

But I got stronger now
And I will show you how
You came back to me.

I can't believe
Your lies don't work anymore
Like they did before.

Now I left you
And you have no clue.

I have someone better.
We can't be together.

Now it's time
That you should mind.

Those were your tears.
They're gonna last for years.

Sometimes people change.
They become strange.
No one is the same.

I know I'm not the only one
That was looking for someone
While they were gone.

This time it's your chance
To find someone.
Just don't be alone.

Sometimes people change.
They become strange.
No one is the same.

And I know I'm not
The only one.

By: Sara Islami, 6. b

Naj učiteljica na OŠ Ledina

V akciji naj učiteljica oziroma naj učitelj, ki so jo v uredništvu ONA, priloge Dela in Slovenskih novic, v sodelovanju s civilno iniciativo Kakšno šolo hočemo izpeljali že peto leto zapored, je bila za naj učiteljico v državi v šolskem letu 2013/14 izbrana učiteljica Natalija Rožnik.

1. Gospa Natalija Rožnik, kot vemo (in na kar smo ponosni) ste bili lani izbrani za naj učiteljico Slovenije. Kako ste sprejeli dejstvo, da ste za naj učiteljico izbrani ravno vi? Kakšni občutki so vas spreletavali, ste to morda pričakovali, kako ste se počutili?

Bila sem zelo vesela in ponosna, da sem to ravno jaz.

2. Kakšna se vam je zdela prireditev, ki smo jo priredili vam v čast?

Prireditev je bila čudovita. Vsi smo bili ponosni na našo šolo Ledino. Ob tej priložnosti bi se še enkrat rada zahvalila vsem, ki so pripravili tale čudovit program.

3. Katere razrede in katere predmete učite najraje?

Težko bi izbrala, kateri razred poučujem najraje, vem pa, da je to prva triada. Najraje poučujem slovenščino, književnost, zabavna mi je tudi matematika, pa kakšen poizkus pri spoznavanju okolja, no pa tudi noge je treba pretegniti pri športu.

4. Kaj vam je pri učenju otrok najpomembneje?

Da se otroci pri pouku dobro počutijo, da jim snov posredujem tako, da jo razumejo, da se veliko naučijo ...

5. Kaj želite, da otroci odnesejo od pouka?

Znanje, izkušnje, ki jih lahko prenesejo v vsakdanje življenje.

6. Kaj je po vašem čar vaših ur?

Na zabaven način do znanja in pa učilnica v naravi.

7. Ali ste radi učiteljica? Kaj vas pri tem najbolj veseli? Zakaj ste se odločili za ta poklic?

Zelo rada sem učiteljica. Če bi se še enkrat odločala, bi se zopet odločila za učiteljico, vsako sekundo je nekaj novega. Že od otroštva sem govorila, da bom postala učiteljica, in sem res.

8. Kdaj vas otroci najbolj razveselijo?

Otroci me pravzaprav razveselijo vsak dan, najbolj pa me navdušijo nenavadne ideje in rešitve, razveseli pa me tudi prijazna beseda in toplina.

9. Kako jih nagradite, če so pridni?

Nagradim jih z branjem pravljice, igralnim odmorom ...

10. Ali imate raje klasičen pouk ali dneve dejavnosti?

Dneve dejavnosti.

11. Kaj je po vašem bolj všeč otrokom?

Dnevi dejavnosti.

12. Kakšen je vaš življenjski moto?

Imeti življenje rad, saj nam ponuja zanimive priložnosti, če pa pridejo na pot ovire, jih pogumno sprejmemo in rešimo.

13. Kaj bi želeli sporočiti bralcem?

Vsem Ledincem in Ledinkam želim, da ohranijo vedoželjnost, iskrivost, ustvarjalnost in toplino. Bodite ponosni na našo šolo Ledino.

Z gospo Natalijo Rožnik se je pogovarjala Hana Julija Kališnik iz 7. b.

OŠ Ledina – ena in edina

Že davno je tega, bilo je septembra leta 1977, ko sem prvič prestopila prag Ledine. Moje otroške sanje, biti učiteljica, so se uresničile. Vse me je navdajalo z neizmernim navdušenjem, končno sem stala v razredu in imela sem čisto prave učence, odlične učitelje mentorje ob sebi, pred seboj pa nič koliko izzivov. In tako se je začela moja ledinska pot, v podaljšanem bivanju ob učiteljici Slavi Kralj.

Le šest mesecev je minilo in že se je postavil predme nov izziv. Nova priložnost mi je široko odprla vrata, preselila sem se na predmetno stopnjo in se kot učiteljica

slovenskega jezika skupaj z učenci brusila v pravo učiteljico, takšno, ki da učencem veliko znanja, jim nudi možnosti razvijanja njihovih darov, a jim da tudi dovolj podpore in širine, pa nepogrešljive bližine. Skupaj smo ustvarjali in se veselili uspehov na mnogih področjih, predvsem na literarnem in gledališkem, na tekmovanjih pa izkazovali odlično znanje. Seveda pa so bili učenci vedno tudi dragoceni partnerji pri nastajanju novih učnih gradiv za pouk ob računalniku, pri delovnem zvezku in učbeniku za 6. razred, pri razvijanju komunikacijskega pouka in projektov, med katerimi nas je najbolj navdušil in popeljal tudi preko državnih meja, poimenovali pa smo ga skupaj, Dobre vesti iz naše šole in našega mesta.

Spomnim se, kot bi bilo danes, kako se je začelo. Bilo je decembra 2000, brali smo knjigo Mali princ in se navduševali nad lepimi mislimi v njej. Do naslednjega dne naj bi vsak učenec odkril še kakšno in jo prinesel v šolo. Učenci so v svoji vnemi in iznajdljivosti naslednje jutro prišli v šolo prej in še pred začetkom pouka učilnico prelepili z na veliko napisanimi lepimi mislimi. Ko sem vstopila in so vame zrle svetleče otroške oči, me je prevzel ganljiv občutek, vedela sem, da bomo iz tega naredili še nekaj velikega. Tako so se rodile Dobre vesti iz naše šole in našega mesta, ki še danes, vsako leto na drugo temo, razveseljujejo, nekaj let tudi že kot mednarodni Unesco ASP projekt. V 15 letih smo odkrili veliko dobrega in lepega, spletli smo že nič koliko prijateljstev, ustvarili skupaj z ostalimi šolami in v medgeneracijskem sodelovanju že tri knjige, z otroškimi knjižicami pa na mednarodnem natečaju v Avstriji za najboljšo otroško knjigo leto za letom osvajali nagrade. O, kako so se vsakokrat iskriale otroške oči!

Po trinajstih letih srečnega poučevanja se je pojavil nov izziv, ravnateljica Marija Zavšek mi je ponudila mesto pomočnice ravnateljice. Oklevala sem, a ko sem dobila zagotovilo, da bom lahko poučevala svoj razred tudi še naprej, sem se odločila preizkusiti tudi v tej vlogi. Pri odločitvi so mi pomagale tudi težave z glasilkami, to že moram priznati. Takrat se je že nakazoval čas velikih sprememb v šolstvu, ob prihodu nove ravnateljice Slave Murko pa so se

te začele odvijati še hitreje. Šola je svoje odlično delo še nadgrajevala in se podajala na pot Unesco, Eko in Zdrave šole, se potrjevala na tekmovanjih v znanju in športu, odkrivali smo svoja močna področja, strokovno rastli v sodelovanju z Zavodom za šolstvo in razvijali dobre medsebojne odnose med učenci, učitelji in starši.

Odličnost smo ob neusahljivi ustvarjalnosti in kreativnosti naših učiteljev razvijali naprej tudi v času mojega ravnateljstva, leta 2005 prejeli visoko občinsko priznanje Plaketo mesta Ljubljane za udeležanje Unesco vrednot, se veselili mnogih uspehov naših učencev na različnih področjih in iskali nove poti do znanja in medsebojnega razumevanja, se podpirali in si stali ob strani tudi v težkih trenutkih. Najtežje sem doživljala v času, ko so mestne oblasti razmišljale o ukinitvi petih osnovnih šol v Ljubljani, saj so me postavili pred dejstvo, da bi bila to lahko tudi Ledina. Ledina, s 150-letno tradicijo dobre šole, zame ena in edina, ki sem jo posvojila že dolgo tega, naj bi postala muzej ali kdo ve kaj že. Seveda sem se temu predlogu odločno uprla, me je pa pretreslo do srca, posledice tega stresa pa sem še dolgo čutila. Pa kdo ve, kako bi se ta zgodba končala, če takrat ne bi v Ljubljani prišlo do zamenjave v mestni hiši, novi župan Zoran Janković je takoj ustavil vsa tovrstna prizadevanja in naše šolsko življenje se je srečno vrnilo v svoje stare kolesnice.

Res so moje življenje po upokojitvi konec leta 2010 zapolnile še mnoge druge aktivnosti, delo v Unesco ASP mreži Slovenije, angleščina in novinarstvo na Univerzi za tretje življenjsko obdobje, sourejanje otroških strani Večerko pri časopisu Večer, a Ledina ostaja zame ena in edina, tu sem doma, tu poznam vsak kotiček! Zato ni čudno, da ostajam še naprej močno vpeta v delo šole kot učiteljica prostovoljka za učence z učnimi težavami in učence tujce, še naprej vodim Unesco projekt Dobre vesti iz naše šole in našega mesta, v katerem sodeluje vrtec in 10 osnovnih šol iz vse Slovenije ter partnerska šola z Madžarske. Z učitelji skupaj gradimo mostove do znanja, se učimo drug od drugega, premagujemo težave in se skupaj veselimo uspehov.

Ko prihajam v šolo, se v meni budijo lepi spomini, vsakokrat se zazrem v krošnjo mlade lipe, ki smo jo z učenci skupaj zasadili pred šolo, pa v vrtnice ob njej, ki so zaradi Malega princa postale in ostale simbol našega projekta Dobre vesti. Ozrem se po mladih obrazih, ki so polni mladostne energije, in iskrice naklonjenosti kar same od sebe preskočijo med nami. Tako je med ljudmi, ki gledajo s srcem.

Vsem ledinskim učencem, učiteljem in ostalim delavcem ter vodstvu šole ob 160-letnici šole iskrene čestitke in še na mnoga srečna in uspešna leta!

Ljubica Kosmač

Poklic knjižničarja/ke

V šolski knjižnici OŠ Ledina delam že dolga leta. To delo opravljam rada, saj me delo z učenci in ostalimi uporabniki knjižnice zelo veseli. Poleg strokovnega dela izvajam tudi pedagoške oblike dela z učenci, tako v obliki medpredmetnih povezav pri izvajanju knjižničnih informacijskih znanj (KIZ), kot pri izposoji. Iz svojih dolgoletnih izkušenj lahko rečem, da je dober šolski knjižničar/ka tisti/ta, ki ima poleg profesionalnega znanja,

to je bibliotekarskega, vzgojno-izobraževalnega in informacijskega znanja ter splošne razgledanosti, razvite tudi dobre osebne lastnosti, kot so smisel za delo z ljudmi in odnos do uporabnikov ter do urejenosti in ne nazadnje tudi določene spretnosti, sposobnosti in zmožnosti za delo. Na to, kakšno veljavo bo imela knjižnica v okolju, kjer deluje, v prvi vrsti zagotovo vpliva knjižničar sam, seveda pa vplivajo na to tudi drugi dejavniki, npr. trenutne razmere in zmožnosti za razvoj in napredek v delovanju knjižnice in tudi posluh vodstva. Prav zato je še kako pomembno nenehno sodelovanje in povezovanje šolskega knjižničarja z učitelji in ostalimi strokovnimi delavci na šoli, pa tudi z okoljem, kjer šola deluje.

Šolsko knjižnico uporabniki le-te zelo radi obiskujejo, še posebno sedaj, ko smo jo delno prenovili - dokupili novo opremo, jo prepleskali in poslikali stene z ledinskim motivom trave in metulji. Utrip našega dela v knjižnici pa je viden tudi na naši spletni strani OŠ Ledina in tudi skozi prispevke v šolskem glasilu Ledina piše.

Katarina Podobnik, šolska knjižničarka

Šolska knjižnica in knjižničarka v očeh učencev

- ☀ Najboljša stvar na svetu je knjižnica in če želiš, se lahko v njej veliko naučiš. Knjižnica je raj, saj se v njej lahko preseliš v kateri koli kraj. V knjigah so zmaji, vitezi in kralji in nikoli ni tako, da zmagalo bi zlo.

Lan, 5. a

- ☀ V knjižnici je zmagovito. V njej vihrajo vsa čuda sveta. V njej mrgoli veliko zgodb, pesmic in dobrot.

Elizabeta, 5. a

- ☀ Vesel sem, da imamo knjižnico, še posebej zato, ker je v njej prijazna knjižničarka, ki nam pomaga poiskati knjige, ki jih želimo brati.

Teo, 5. a

- ☀ Naša knjižnica je lepa, knjižničarka pa prijazna, pomaga nam najti knjige, ki jih mi ne moremo najti.

Krenare, 5. a

- ☀ Knjižničarka Katarina knjige nam posodi. Mi jih le preberemo, da nam je zabavno. Knjige so različne, veliko jih ima. Če bi kakšno rad, Katarina ti jo da.

Tjaša, 5. a

- ☀ Knjige so naše prijateljice velike, notri pa imajo tudi besedilo brez olike. Iz knjig se zmeraj kaj naučiš in na pameti pridobiš. Knjižničarka ti pomaga. Ko izbiraš, ti svetuje in razlaga. Vse lahko se naučiš tako kot matematiko, poezijo, prozo in dramatiko.

Pija Marija, 5. a

- ☀ Zanimivo branje je takrat, ko dobimo pravo knjigo. Ampak prave knjige ne dobimo, če nam ne pomaga knjižničarka.

Eva, 5. a

- ☀ Knjižnica ima tooliko knjig. Ko iščeš kakšno, Katarina ti pomaga. Vsaka knjiga najde svoje mesto. Ko bereš, nisi sam; padeš v knjigo, v roman.

Ela, 5. a

- ☀ Knjiga je lepa stvar. Iz nje se veliko naučiš in v knjižnici jih veliko dobiš.

Gaja, 5. a

- ☀ Knjige so zelo lep predmet. Zelo rad jih berem. Tudi naša knjižnica je zelo lepa in v njej zelo prijazna knjižničarka, ki nas vsako leto lepo sprejme.

Nik T., 5. a

- ☀ Knjiga je lepa stvar. Ob njej uživa vsak. V knjigah odpotuješ na konec sveta.

Pia, 5. a

- ☀ Naša knjižnica je zelo lepa in naj bo tako še naprej.

Jakob, 5. a

- ☀ Je zelo prijazna, suha z očali, majhna, z rdečimi lasmi, vedno lepo oblečena, rada ima red in rada opravlja svoje delo.

Ela Senica, 4. a

- ☀ Ima kratke rdeče lase, nosi očala, vedno je urejena in nas rada sprejema.

Liza Debeljak, 4. a

Kako je nastala OŠ Ledina

Nekoč je v Ljubljani živel kmet. A to ni bil navaden kmet, on je namreč za razliko od drugih kmetov, ki so v mestu le živeli, delali pa na podeželju, pasel svojo živino kar sredi bele Ljubljane. To je imelo zanj mnogo prednosti, saj se mu ni bilo treba vsak dan voziti iz mesta na kmetijo, pa še jajca, mleko, skuta in sir so bili vedno sveži.

Vse te privilegije so mu ostali kmetje močno zavidali in so vedno skušali posest, na kateri je delal, kupiti od njega. A on je vsakomur, pa naj mu je ponujal še toliko denarja, vedno le rekel: »Posest je tvoja, če mi obljubiš, da bo v korist vsej Ljubljani.« Ko je kmet izrekel ta stavek, se je kupec, pa naj je bil še tako učen, samo namrdnil, češ: »Kako za božjo voljo pa naj bi bila tale mala ledina v korist celi Ljubljani?!«

Leta so minevala in kmet je počasi začel obupavati nad prodajo posestva, ko je na vrata njegove kočje sredi noči močno potrkalo. Kmet je na vratih našel utrujenega in lačnega berača, ki ga je prosil prenočišča. Kmetu se je revež smilil, zato ga je spustil v hišo ter mu ponudil, da se naje, napije in okopa. Berač, ki ni bil vaje tako prijaznih ljudi, se je zahvalil in ga vprašal, kaj si želi v zameno. Kmet se je hitro spomnil, kaj si želi: »Rad bi vedel, kako lahko napravim to malo ledino v korist celi Ljubljani?« Berač se usede za mizo, se zamisli, nasmehne in pravi: »Na tej ledini sezidaj šolo, da bo mladim za uk, odraslim za poklic, starejšim pa v ponos.«

In tako je kmet tudi storil, zato pa še danes lahko sredi bele Ljubljane vidimo šolo, ki je vsem v ponos: Osnovno šolo Ledina.

Maj Požar, 7. b

Ledina

Ledino poznamo vsi,
z njo ves svet živi.
Učenci so prijazni,
učitelji še bolj,
zato vam predlagamo,
da se vpišete takoj.

Učimo se zanimivosti,
da se bomo znali zabavati.
Učenci velikovedni
niso nikoli poredni.

Ledino poznamo vsi,
z njo se ves svet vrti.
Z rumeno barvo se dobro drži,
čeprav že sto šestdeset let živi.

Ana Bernik Kljenak, 5. b
Gašper Muhar, 5. b

ASOCIACIJE NA LEDINO

Kaj mi pride na misel, ko pomislim na OŠ Ledina?

- Pomislim na svoje sošolce in sošolke ter učiteljice, razredničarki, ki sta me učili. (**Zarja Javh Dobernik, 5. b**)
- Pomislim, da hodim tja. (**Vid Boncelj Trošt, 5. b**)
- Pomislim na tablo, vhod in celotno stavbo. (**Jurij Urbas, 5. b**)
- Najprej pomislim na nadomeščanja in urnik. (**Ana Bernik Kljenak, 5. b**)
- Sočutje, dobrota, dobrina, metulji. (**Damjan Zupančič, 5. b**)
- Pomislim na ledeno goro in pouk. (**Katja Pestelj, 5. b**)
- Šolska vrata in napis OŠ Ledina. (**Clara Lucia Paolucci Kolosovski, 5. b**)
- Vedno pomislim na sošolce. (**Maks Breclj, 5. b**)
- Spomnim se na ravnateljico in na metulja. (**Urban Pernat, 5. b**)
- Pomislim na učenje in igralni odmor, igranje s pokrovčkom. (**Tadej Skubic, 5. b**)
- Pomislim na grozo in na gospo Vladko. (**Maj Jakopovič, 5. b**)
- Pomislim na gospo Vladko. (**Gašper Muhar, 5. b**)
- Pomislim na Zarjo in Lano ter na gospo Vladko. (**Marcela Grošelj, 5. b**)
- Spomni me na učenje in pouk. (**Maruša Komat, 5. b**)
- UČENJE :)! (**Luka Kajtazovič, 5. b**)
- Pomislim na zgodnje vstajanje, učenje, zabavo in na gospo Vladko. (**Lana Kariž Meško, 5. b**)
- Na misel mi pride rumena barva, na kateri je napis **LEDINA**. (**Marjeta Čater Timer, 5. b**)
- Pomislim na sončen dan na travniku z veliko rožami, čebelami in metulji. Pomislim tudi na gospo Vladko. (**Eva Barbara Kališnik, 5. b**)
- Pomislim na učenje in pouk. (**Nejc Štular, 5. b**)
- Pomislim na dobre učitelje (npr. gospa Vladka), na prijazne sošolce, na debele stene (stara stavba). (**Martin Konič, 5. b**)
- Pomislim na pouk, delo, domače naloge, učiteljico. (**Aljoša Pirtovšek, 5. b**)
- Pomislim na zanimivo učenje in veliko zabavnih odmorov. Včasih pa tudi na dolgočasne ure. (**Jerca Marinko, 5. b**)
- Pomislim na led. (**Mihael Štunf, 5. b**)

How well do you know Ledina?

1. How old is Ledina?

- a) one hundred and fifty years
- b) one hundred and sixty years
- c) one hundred and forty years

2. How many students does Ledina have?

- a) about five hundred
- b) about four hundred
- c) about two hundred

3. How many gyms does Ledina have?

- a) four
- b) two
- c) three

4. How many floors does our school have?

- a) three
- b) four
- c) two

5. How many months does a school year have?

- a) eight
- b) ten
- c) nine

6. What title did our school win in 2014?

- a) The Best Sports School
- b) The Best Cultural School
- c) The Best Eco School

7. What is the name of the charity event at our school

- a) "Be a friend"
- b) "Ledinec Ledincu"
- c) "Help students"

8. How old are the children from the first to the ninth class?

- a) five - fourteen
- b) seven - seventeen
- c) six – sixteen

How well do you know Ledina?

Solutions: If you don't know the answers, ask around.

TRADICIONALNI HUMANITARNI KONCERT LEDINEC LEDINCU

Praznični december smo na OŠ Ledina pričeli s humanitarno prireditvijo Ledinec Ledincu, s katero Ledinci že vrsto let sporočamo, da je potrebno skrbeti drug za drugega in si med seboj pomagati. Sporočilo zgodbe, ki so jo odigrali učenci razredne stopnje, je bilo prijateljstvo.

Uvodni ples sta odplesala svetovna prvaka v kategoriji show dance Neja Horvat in Kany Michel Obenga, bratec je s pomočjo pravljicnih junakov našel na začetku zgodbe izgubljeno sestrico, med prireditvijo pa so se predstavljali razredi s svojimi skrbno pripravljenimi točkami.

Plesali, igrali in peli smo, poleg tega pa smo z otroškim prazničnim bazarjem in izdelki učencev OŠ Ledina zbirali prostovoljne prispevke za vse tiste naše učence, ki se prazničnega decembra ne veselijo najbolj.

Bojana Polak, koordinatorica prireditve

Humanitarna prireditev mi je bila všeč. Takšne prireditve se mi zdijo zelo pomembne, saj otroci zelo uživajo v nastopanju. Zdi se mi tudi pomembno, da ohranjamo tradicijo.

Nika Mikuž, 9. b

Na humanitarni prireditvi mi je bilo zelo všeč. Humanitarnost je v današnjih časih zelo pomembna.

Kaja Miglič Pirkmaier, 9. b

Humanitarni koncert je že tradicionalni koncert. Učenci nam vsako leto pripravijo nepozaben koncert. Tudi to leto je bilo nepozabno.

Aleina Tahiri, 9. b

DOGODKI, KI JIH NE BOMO NIKOLI POZABILI

Ko sem se po pouku preobuvala, sem opazila, da moje jakne ni na obešalniku. Pogledala sem po vseh obešalnikih, pri izgubljenih predmetih in celo po drugih razredih vprašala, če je kdo videl mojo jakno. Že sem hotela v tajništvo, da bi prijavila izginotje. Takrat pa sem pred učilnico zagledala svojo babi. Govorila mi je, da me je iskala po celi šoli. In kaj je imela v roki?

Mojo jakno! Babi sem razložila, zakaj me ni našla, in jo prosila, če mi naslednjič ne vzame jakne.

Sara Bajc, 7. a

Ni dolgo od tega, ko sem skoraj prišla domov z napačno šolsko torbo. Bilo je konec pouka in zato sva se s Špelo odpravili na kosilo. Pred kosilom sem torbo odložila na klopcu. Ko sva končali s kosilom, sva šli po torbe. Špela mi je posodila zvezek za angleščino in ko sem odprla torbo, da bi ga spravila noter, sem ugotovila, da v torbi niso moji zvezki. Z učiteljico, ki je bila dežurna, sva pogledali, čigava je torba. Bila je od deklice iz 6. razreda, ki je ravno takrat imela likovni krožek. Ko sva vstopili v razred, sem zagledala tisto deklico. Šla sem do nje in ji povedala, da je vzela mojo torbo. Bila sem zelo srečna, da sem dobila svojo torbo nazaj. Od takrat naprej svoje torbe ne odlagam na klopcu.

Lavra Čater, 7. a

LUČKA V TEMI

Na Ledino sem prišla po prvem polletju v sedmem razredu.

Ko sem izvedela, da se selimo, mi je bilo neznosno hudo. Nisem vedela, ali me bodo sošolci sprejeli, kako se bom tam počutila, ali se bom navadila na novo okolje ... Napočil je dan, ko sem prvič vstopila skozi ledinska vrata. Vse se mi je zdelo zelo čudno, bila sem popolna neznanka. Nato sem obiskala svoj razred. Samo za pet minut. A tistih pet minut se mi je zdelo kot cela večnost. Naslednji dan pa sem že začela obiskovati pouk. Vsi so bili zelo prijazni do mene, tako učitelji kot tudi sošolci. Čez nekaj časa sem se navadila na novo okolje in nove prijatelje. Spoprijateljila sem se z Evo, s Kajo in s Pio. Sedaj so vse tri moje najboljše prijateljice.

Ledina se razlikuje od moje bivše šole po tem, da so učitelji zelo prijazni, zelo dobro razložijo snov in poskrbijo za red v razredu. Tukaj sem se dobro vključila v razred. Ledina je postala moja lučka, ki mi je osvetlila pot.

Aleina Tahiri, 9. b

RAZRED Z VSEH VETROV

Zgodovina našega razreda je zelo razgibana. Imeli smo veliko vzponov in padcev. Najverjetneje se sploh ne spomnim vseh učencev, ki so iz našega razreda odšli, zato se jim, če bo kateri od njih to bral, že vnaprej opravičujem.

Prvi šolski dan pred devetimi leti je 1. b štel 17 prvošolčkov. Že takoj po prvih dveh mesecih nas je zapustila sošolka Melisa, a na srečo je kmalu zatem prišel Janž, ki je vztrajal kar do konca devetega razreda.

V drugem razredu je bilo kar mirno in na koncu šolskega leta smo dobili novega sošolca Lucijana, ki pa je z nami ostal le do petega razreda. V drugem razredu smo izgubili kar dva sošolca, Julijana, ki se je kasneje odločil, da bo prišel nazaj, ter Adrijano.

Četrto leto je bilo edino, ko se ni izpisal nihče, prav tako pa nismo dobili nobenega sošolca. A to leto kljub temu ni bilo tako zabavno, saj so se v razredu začeli prepiri, seveda predvsem med fanti.

Tako se jih je v petem razredu izpisalo kar pet. Odšli so Lucijan, Val, Alexander in Tinkara, Martin pa se je prepisal v a razred. Ostalo nas je samo enajst! Če kdo misli, da to pomeni, da smo bili zato tih in priden razred, se pošteno moti. Priznam, da smo bili zelo naporni in učitelji so vedno govorili, da smo najmanjši, a najglasnejši razred na Ledini.

Tako smo preživeli v našem malem razredu tudi šesti razred, poleg tega nas je zapustila še sošolka Ines.

V sedmem razredu pa nas je prvi šolski dan čakalo presenečenje – nova sošolka Pia! Zdi se mi, da smo bili vsi zelo veseli, da je prišla. Decembra se je število povečalo še za dva, saj smo dobili še sošolca Marka in sošolko Aleino. Oba smo zelo lepo sprejeli. Tako nas je bilo že malo več. Novim učencem pa ni bilo ne kraja ne konca, saj smo v sedmem razredu dobili še sošolki Niko in Tjašo, poleg tega se nam je v osmem razredu nazaj pridružil še Julijan.

V devetem razredu pa smo dobili še eno sošolko Saro. Tako nas je zdaj enako število kot v prvem razredu – sedemnajst. Moram povedati, da smo tisti učenci, ki smo v razredu zdržali celih devet let, prav ponosni. Uspelo nam je stkati prave prijateljske vezi. Take pa lahko nastanejo le, če gre človek čez lepe in manj lepe dogodke.

Kaja Miglič Pirkmaier, 9. b

LEDINSKI SPOMINI

Nepozabni ledinski spomini segajo v prvi razred. Takrat sem spoznala svojo najboljšo prijateljico Lavro. Od prvega razreda dalje mi stoji ob strani, me potolaži in vedno spravi v smeh. Skupaj sva šli čez veliko vzponov in padcev. Za nama je kar veliko manjših sporov in veliko zabave. Se še spomnite vsakega jutra v prvem razredu? Vsi so se začeli z istim stavkom: „Lavra, pridi greva se igrati z avtomobilčki!“ Zato so naju nekatera dekleta čudno gledala. Ampak nama ni bilo mar, saj sva se zelo zabavali. Lavra je res najboljša oseba, kar jih poznam. Ne bo se me tako hitro znebila.

Ana Lončar, 7. a

Bil sem star 11 let, ko sva se z bratcem odpravila v šolo. Hotel sem pohiteti, a Jan se ni hotel zbuditi. Rekel sem mu, da bom zamudil v šolo. A Jan se ni zmenil za mojo prošnjo. Bil sem jezen in ga oblekel. A počakajte, saj se zabava še ni začela. 5 minut pred začetkom pouka sem Jana videl polulanega. Hitro sem ga peljal domov. Vsi so se mu smejali, tudi jaz. Šolo sem zamudil za 7 minut in Jan prav tako ...

Jernej Rakita, 7. a

Bilo je v četrtem razredu, preden smo dobili prvo oceno. Bila je ocena iz likovne vzgoje, kot se je takrat imenovala likovna umetnost. Takrat smo morali za oceno narisati sebe. Bil sem zelo nervozen, saj je šlo za mojo prvo oceno v življenju in nisem hotel, da bi bila to štirica. Zelo sem se trudil z risanjem slike v upanju, da bom dobil petico. To se je tudi zgodilo. Takrat sem bil zelo vesel in moja slika je bila razstavljena na hodniku pred učilnico nekaj tednov. Nase sem bil zelo ponosen in doma sem se takoj pohvalil in tudi malo povžil. Bratu pa sem se smejal, ker je bila njegova prva ocena tri. Tega dogodka ne bom nikoli pozabil.

Matias Podnar, 7. a

V osnovni šoli se zgodi veliko zanimivih dogodkov. Najljubši mi je bil maraton branja. To je tekmovanje v hitrem branju, na katerem sem tudi zmagal, čeprav tega verjetno ni nihče pričakoval. Učiteljica je hitrost branja merila s štoparico.

Najbolj nor dogodek pa je bila zgodba o travi. V zgodbi so bile vile in junak, bilo je zelo smešno. Sošolec se je spomnil zelo napetega nadaljevanja, ki pa je bilo povezano s travo.

Domen Jenko, 7. a

V 7. razredu sem se na OŠ Vrhovci začejala slabo počutiti. Vsi smo začeli odraščati in se spreminjati, s tem pa so se med nami začele pojavljati velike razlike. Nismo bili več enoten razred in tako smo se med seboj zelo oddaljili. Kmalu sem ugotovila, da se razumem samo še z dvema sošolkama. Celoten razred nas verjetno ni maral, ker se nismo prilagajale večini. Začeli so nam lagati, nam govorili grde stvari in nas opravljali. Takrat se mi je zdelo, da se je cel razred zarotil proti meni, vendar ko zdaj pogledam nazaj, smo se pravzaprav vsi obnašali grdo. Zaradi te zahrbtnosti sem čisto pozabila na šolo in posvečala svoj čas samo še našemu sovraštvu. Ker pa sem imela tega dovolj in ker se mi je zdelo učenje pomembnejše, sem se odločila, da zamenjam šolo.

Na koncu sem se odločila za OŠ Ledina in kljub temu da ne živim ravno blizu, sem vesela, da sem se odločila za to šolo. Ko sem prišla, so me vsi prijazno sprejeli in tudi jaz sem se dobro počutila. Bila sem zelo vesela, da sem se odločila za spremembo.

Če bi šoli primerjala med seboj, bi lahko rekla, da je OŠ Ledina veliko boljša izbira. Res je, da je veliko bolj zahtevna, vendar se mi zdi, da nam to koristi. Tako se namreč hitreje oblikujejo naše delovne navade, kar nam bo zelo koristilo pri prehodu v srednjo šolo ali gimnazijo.

Če pogledam nazaj, me je celotna izkušnja zelo spremenila in vesela sem, da je tako. Spremembe nam prinašajo nove stvari in novo neznano okolje, kar je lahko zastrašujoče, vendar nam prinesejo tudi veliko pozitivnih stvari.

Nika Mikuž, 9. b

Na OŠ Valentina Vodnika sem začela hoditi septembra 2008. Moram priznati, da mi je bila takrat to najboljša šola. Imeli smo dobro hrano in tudi sošolci so bili v redu, razen nekaj izjem. V 3. razredu pa so se začele težave. Na primer. Odšla sem se igrat k sošolki domov. Seveda sva se igrali z najinimi punčkami. Naslednji dan v šoli pa sva se skregali in rekla je, da sem pri njej pozabila svojo punčko in mi je ne bo nikoli več vrnila. To sem vzela hudo resno. Tudi po tem dogodku sem prišla domov večkrat čisto objokana. Težave so se nadaljevale, vse do 5. razreda. Stanje je bilo že obupno. Ker se je brat Peter že leto prej prešolal, sem se hotela tudi jaz. In želja se mi je uresničila. Prvi šolski dan je bil zame najbolj vznemirljiv in hkrati najbolj zastrašujoč od vseh. A na srečo sem že od prej poznala prijateljico Špelo in tako sem imela družbo. Moram povedati, da mi je to res veliko pomenilo. Hkrati pa sem dobila še prijaznega in zelo zgovornega sosedo v klopi. Kmalu sem se vključila tudi v družbo ostalih ter ugotovila, da so vsi super. Najbolj pa me je presenetila prijaznost vseh učiteljev in učiteljic. Čeprav je minilo šele leto in pol od mojega prihoda, vem, da je Ledina NAJBOLJŠA!

Lara Podgoršek, 7. a

Bil je navaden petek in na urniku smo imeli slovenščino. Obravnavali smo umetnostna besedila – Kozlovsko sodbo v Višnji Gori. To je humoreska. V humoreski so smešna imena, npr. Drnulja, Slamorezec, Zaropotaj, Gobežel, Črmaž in Krivostegno.

Ko smo prebrali odlomek zgodbe, nam je učiteljica naročila, naj si izmislimo smešno, a ne žaljivo ime za sosedo. Po petih minutah smo že imeli nova imena: Hitra stena, Gibčna noga ... Neka učenka je sošolca poimenovala Okrogla pega zmešana. Vsi smo se začeli smejati. Nekatere je od smeha bolel trebuh, drugi pa smo imeli solzne oči. Tega dogodka se bomo še vsi dolgo spominjali.

Špela Lara Potočnik, 7. a

Zadovoljni Ledinci in Ledinke

Ledini res para ni,
to se vsakemu zdi.

Pri pouku pridno poslušamo
in domače naloge delamo.

Ko zjutraj smo še vsi zaspani,
šolski zvonec nas predrami.

Takoj se v delo zaženimo
in se v delo potopimo.

Med odmori je res glasno,
vsakemu se to zdi krasno.

Po hodnikih vsi radi se igrajo
in pri tem zelo klepetajo.

Ko je zadnje ure konec,
vsi hvaležni smo za zvonec.

Od učenja se srečno poslovimo
in se k novim dogodivščinam napotimo.

Hana Kovač, 8. b

Ledinec nikoli ni edinec,
saj ima družino,
ki jo s sošolci gradimo.
Tako si ljubezen delimo,
nič drugega si ne želimo.

Vedno si pomagamo,
zato nikoli ne omagamo.

V šoli pridno sedimo,
se vsak dan nekaj novega naučimo.

Vsak zapomni si lepe stvari,
ko naprej v gimnazijo odhiti.

Nika Červek, 8. a

Prijazne Ledinke ne nosijo krinke,
pomembno je tisto, kar skrivajo šminke.

Vrine so prave,
v ozadju postave,
v odnosu do drugih,
živali, narave.

Za vsako težavo rešitev 'ma pravo.
Ko dolgčas napade, skrbi za zabavo.

Ne tarna, uči se,
za zvezki sedi,
zmanjkuje ji časa
za druge stvari.

Lana Šeško, 8. a

Life is wonderful at Ledina

Life is wonderful at Ledina,
Everybody just loves it here.
Days go by too fast,
I'd really like to make them last.
Never will we forget the past- the
Atmosphere here is simply the best!

Culture is what Ledina pupils care about, but
Ecology and health matter too, no doubt! Our
Love for this school will never fade away and
Each moment we really try to seize the day!
Beautiful minds are raised inside this building.
Rare and exceptional individuals, no kidding!
Always, we do our best, because respecting
This 160-year old tradition is our true mission!
In the years to come, we shall
Never forget this exceptional school, because
Going to high school will definitely never be that cool!

Lana Šeško, 8. a in Hana Kovač, 8. b

ENGLISH REBUS

	
1 2 3 — — —	1 2 3 4 5 6 — — —
	
1 2 3 4 5 —	
Solution: — — — — — Uma Jordan Ferbežar, 6. a	

Naših devet let na Ledini

Osnovna šola Ledina mi je nudila zavetje pred nevihto krutega realnega življenja in me pripravljala na strmo, koreninasto pot, po kateri se bom podal v prihodnosti.

Peter Podgoršek, 9. a

Šolanje na Ledini je zame ena velika pozitivna izkušnja. Skozi leta smo se s sošolci povezali v tesno skupino. Učitelji so znanje predajali odlično, zato bomo v srednjo šolo odšli polni znanja.

Manca Škulj, 9. a

V 9-letnem šolanju na Ledini sem užival, saj je bilo lepo. Učitelji so bili zmeraj prijazni ter so bili v oporo, če si jih potreboval. Mislim, da sem imel veliko srečo, saj sem imel zelo prijazne ter zabavne sošolce, ki sem jim lahko zaupal. Iz šole bom odšel poln znanja, saj sem se veliko naučil.

Martin Grošelj, 9. a

Na Ledino sem prišla v 4. razredu in preživela šest izjemnih let, obdana z izjemnimi prijatelji. Tukaj sem spoznala svojo najboljšo prijateljico. Skozi šest let sem se naučila veliko novega s pomočjo učiteljev, na katere me vežejo samo pozitivne misli. Ledinske učiteljice in učitelji me niso naučili samo redne učne snovi, ampak tudi, kaj pomeni prijateljstvo, trdo delo, ljubezen, potrpežljivost ... Najlepše spomine imam na šole v naravi, kjer učitelji niso bili samo učitelji, ampak tudi naši prijatelji.

Karin Merlak, 9. a

Vsa ta leta šole sem preživel zelo solidno. Velikokrat sem v slabi volji zaradi ocene pomislil, da je šola moj največji problem, a potem sem pomislil, da bi mi bilo brez prijateljev in vznemirljivih težav grozno dolgčas. Imel sem veliko težav s tem, kako bi se najbolje naučil, še posebej s koncentracijo. A če sem se potrudil, sem bil sposoben dobiti tudi najboljšo oceno. Učitelji so mi zagotovili, da sem sposoben za več. To, da sem na takšni šoli kot Ledina, se mi zdi super, saj bom imel boljšo podlago za naprej. Opazil sem, da učitelji na tej šoli skrbijo za svoje učence, vedno ponovno razložijo, če komu ni kaj jasno, kar pomeni, da jim ne briga samo denar. Zdi se mi, da sem s to šolo imel srečo.

Vid Zorko, 7. a

Šolanje je bilo dokaj zanimivo. Večino časa sem se zabaval, pri pouku nisem bil zelo več pri poslušanju, ampak vseeno je šlo skozi. V šoli sem dobil neko znanje, ki ga bom potreboval za naprej. Zelo sem se zabaval pri urah tehnike, saj sem tako lahko izkazal svoje sposobnosti z lesom. Zelo rad ga oblikujem, saj imam svobodne misli in z lesom lahko delam, kar hočem. Najbolj sem si zapomnil šole v naravi.

Blaž Jošić, 9. a

Na OŠ Ledina sem preživela devet čudovitih in nepozabnih let, ki si jih bom zapomnila za celo življenje. Dobila sem veliko novega znanja, ki mi bo koristilo v življenju. Prepričana sem, da se bom skozi leta staranja v spominih vedno znova rada vračala v šolske klopi. Učitelji so bili vedno prijazni in so mi mnogokrat priskočili na pomoč. Moje šolanje na Ledini mi bo ostalo v lepem in veselem spominu.

Tea Perme, 9. a